

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 16 / CRU / 3.02.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CRU\16CRU\

Fitxer 16CRU1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 446

Comissió de Recerca i Universitats

Sessió 16, dimarts 3 de febrer de 2026

Presidència de l'Excm. Sr. Pere Lluís Huguet Tous

Sessió 16 de la CRU

La sessió de la Comissió de Recerca i Universitats (CRU) s'obre a ****. Presideix Pere Lluís Huguet Tous, acompanyat de La vicepresidenta primera del Parlament primera del Parlament, , i de la secretària, Núria Navarro Hurtado. Assisteix la Mesa la lletrada Clara Marsan Raventós.

Hi són presents Sabrin Araibi Marachi, David González Chanca, Sara Jaurieta Guarnier i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jordi Bertran i Luengo, Toni Castellà i Clavé, Anna Erra i Solà i Isaac Padrós i Suarez, pel G. P. de Junts; Mar Besses Casanovas i Carles Campuzano i Canadés, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Júlia Calvet Puig, pel G. P. de VOX en Catalunya; Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. Comuns; Xavier Pellicer Pareja, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Rosa Maria Soberana i Bonet, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Joan Guàrdia Olmos, rector de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre els casos de presumpte assetjament que afecten un catedràtic de la Universitat de Barcelona (tram. 357-00829/15). Comissió de Recerca i Universitats. Compareixença.
2. Compareixença de Joan Guàrdia, rector de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar de les mesures adoptades davant les denúncies de sis dones per comportaments abusius i inapropiats d'un catedràtic (tram. 357-00830/15). Comissió de Recerca i Universitats. Compareixença.
3. Compareixença d'Ernest Abadal Falgueras, vicerector de personal docent i investigador, davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre les accions dutes a terme per la Universitat de Barcelona amb relació a un cas d'abusos de poder i de violència sexual comesos per un professor emèrit (tram. 357-00831/15). Comissió de Recerca i Universitats. Compareixença.
4. Compareixença de Laura Guitart Tarrés, degana de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre les accions dutes a terme per la Universitat de Barcelona amb relació a un cas d'abusos de poder i de violència sexual comesos per un professor emèrit (tram. 357-00832/15). Comissió de Recerca i Universitats. Compareixença.
5. Compareixença d'una representació de l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona davant la Comissió de Recerca i Universitats per a informar sobre les accions dutes a terme per la Universitat de Barcelona amb relació a un cas d'abusos de poder i de violència sexual comesos per un catedràtic emèrit (tram. 357-00833/15). Comissió de Recerca i Universitats. Compareixença.
6. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Recerca i Universitats amb la consellera de Recerca i Universitats sobre la cancel·lació reiterada dels actes de l'associació Estudiants pel Canvi a la Universitat de Barcelona (tram. 354-00252/15). Joan Garriga Doménech, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.
7. Sol·licitud de sessió informativa de la Comissió de Recerca i Universitats amb la consellera de Recerca i Universitats sobre la política per a la inclusió i

l'acompanyament de les persones amb discapacitat a les universitats (tram. 354-00285/15). Ester Capella i Farré, juntament amb 2 altre(s) diputat(s) del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de sessió informativa.

8. Sol·licitud de compareixença de Javier Lafuente Sancho, rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre els fets ocorreguts durant l'acte organitzat per l'associació S'Ha Acabat a la Universitat Autònoma de Barcelona el 16 d'octubre de 2025 (tram. 356-01133/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

9. Sol·licitud de compareixença de Joan Guàrdia Olmos, rector de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre els fets ocorreguts durant l'acte organitzat per l'associació S'Ha Acabat a la Universitat de Barcelona el 3 de novembre de 2025 (tram. 356-01168/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

10. Sol·licitud de compareixença d'Andreu Olesti Rayo, degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi dels fets ocorreguts durant l'acte organitzat per l'associació S'Ha Acabat a la Universitat de Barcelona el 3 de novembre de 2025 (tram. 356-01169/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

11. Sol·licitud de compareixença de Joan Guàrdia Olmos, rector de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la cancel·lació reiterada dels actes de l'associació Estudiants pel Canvi a la Universitat de Barcelona (tram. 356-01188/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

12. Sol·licitud de compareixença d'Andreu Olesti Rayo, degà de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la cancel·lació reiterada dels actes de l'associació Estudiants pel Canvi a la Universitat de Barcelona (tram. 356-01189/15). Júlia Calvet Puig, Grup

Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

13. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Musicoteràpia davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la seva proposta de regulació, reconeixement i divulgació de la musicoteràpia (tram. 356-01208/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

14. Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Xarxa de Doctorandes en Lluita de Catalunya davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi de la situació i les reivindicacions de les doctorandes (tram. 356-01244/15). Susanna Segovia Sánchez, Grup Parlamentari Comuns, Xavier Pellicer Pareja, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

15. Sol·licitud de compareixença de Josep Pallarès Marzal, rector de la Universitat Rovira i Virgili, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la nova càtedra d'estudis sobre el Marroc de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 356-01307/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

16. Sol·licitud de compareixença de José Ignacio Fiz Fernández, director del Departament d'Història i Història de l'Art de la Universitat Rovira i Virgili, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la nova càtedra d'estudis sobre el Marroc de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 356-01308/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

17. Sol·licitud de compareixença de Jordi Àngel Carbonell Pallarès, catedràtic d'Història de l'Art de la Universitat Rovira i Virgili i director de la càtedra d'estudis sobre el Marroc, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la nova càtedra d'estudis sobre el Marroc de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 356-

01309/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

18. Sol·licitud de compareixença d'Ikram Chahine, cònsol general del Regne del Marroc a Tarragona, Lleida i Aragó, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la nova càtedra d'estudis sobre el Marroc de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 356-01310/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

19. Sol·licitud de compareixença de Mohamed Kassid, responsable de Kassid Formació, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la nova càtedra d'estudis sobre el Marroc de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 356-01311/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

20. Sol·licitud de compareixença de Santiago Castellà, president de l'Autoritat Portuària de Tarragona, davant la Comissió de Recerca i Universitats perquè informi sobre la nova càtedra d'estudis sobre el Marroc de la Universitat Rovira i Virgili (tram. 356-01312/15). Júlia Calvet Puig, Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Bona tarda a totes i a tots. Avui em toca presidir de manera excepcional aquesta Comissió de Recerca i Universitats, en substitució del president de la comissió, Pere Lluís Huguet.

Llavors, pel que fa a l'ordre del dia, hi havia una sol·licitud del Grup Parlamentari de Junts que ens demanava fer les votacions de les sol·licituds de compareixença en primer lloc, i per tant els demanaria si hi ha alguna votació separada, alguna petició de votació separada d'aquestes sol·licituds de compareixença. *(David González Chanca demana per parlar.)* Sí, digui'm.

David González Chanca

Fem primer substitucions?

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Sí, fem primer substitucions, sí. La falta de pràctica...

David González Chanca

No, no, cap problema. Substitucions al nostre grup, la Gisela Navarro Fuster substitueix la diputada Sabrin Araibi. I vol presidenta que li digui la sol·licitud de votacions separades? *(Pausa.)* Nosaltres faríem dos blocs per la nostra part. Per una banda seria votar el punt 6, 8, 9, 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 19 i 20, i la resta conjuntament.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

(Veus de fons.) Sí, digui'm, diputada.

Júlia Calvet Puig

Per la nostra part seria votació separada del punt 14.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

(Pausa.) La resta de grups estaríem d'acord en aquestes..., serien tres votacions separades.

Sol·licituds de sessió informativa i de compareixença

354-00252/15, 356-01133/15, 356-01168/15 a 356-01169/15, 356-01188/15
a 356-01189/15 i 356-01307/15 a 356-01312/15

I, en primer lloc començaríem votant els punts que deia el portaveu del PSC, que són el 6, el 8, el 9, el 10, l'11, el 12, el 15, el 16, el 17, el 18, el 19 i el 20, sí? *(Pausa.)*

Doncs, vots favorables a aquestes sol·licituds de compareixença?

Dos vots favorables.

Vots en contra? ..

Ah, sí, perdó, 12 vots en contra, que els vots favorables són del PP i VOX, la resta de grups presents hi han votat en contra i no hi ha cap abstenció.

Per tant, queden denegades aquestes sol·licituds de compareixença.

Sol·licituds de sessió informativa i de compareixença

354-00285/15 i 356-01208/15

Passaríem tot seguit a la votació dels punts 7 i 13.

Vots favorables?

Unanimitat.

Per tant, queden aprovades les sol·licituds de compareixença 7 i 13.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de la Xarxa de Doctorandes en Lluita de Catalunya perquè informi de la situació i les reivindicacions de les doctorandes

356-01244/15

I, finalment, passaríem a la votació del punt número 14.

Vots favorables?

Són 13 vots a favor.

Vots en contra?

I 1 vot en contra, en aquest cas, del Grup Parlamentari de VOX.

La resta de grups presents a la comissió hi han votat favorablement.

Per tant, aquesta sol·licitud de compareixença també quedaria aprovada.

I ara sí, si em deixen, interrompem un segon la sessió per anar a buscar els compareixents.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Bé, doncs, reprenem la Comissió de Recerca i Universitats.

Compareixences

357-00829/15, 357-00830/15, 357-00831/15 i 357-00832/15

En primer lloc, agrair al rector de la Universitat de Barcelona, el senyor Joan Guàrdia Olmos, al vicerector de personal i docent i investigador de la Universitat de Barcelona, el senyor Ernest Abadal Falgueras, i també a la degana de la Facultat

d'Econòmiques i Empresa de la Universitat de Barcelona, la senyora Laura Guitart Tarrés, que compareguin avui, i també saludar la resta de membres del seu equip que els acompanyen.

I començaríem, tot seguit, amb el primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del senyor Joan Guàrdia Olmos, rector de la Universitat de Barcelona davant de la Comissió de Recerca i Universitats, per informar sobre els casos de presumpte assetjament que afecten un catedràtic de la Universitat de Barcelona, en aquest cas presentada pels Comuns, i també la compareixença del mateix rector davant la Comissió de Recerca i Universitats per informar de les mesures adoptades davant les denúncies de sis dones per comportaments abusius i inapropiats d'un catedràtic, en aquest cas presentada pel Grup de la CUP – Defensem la Terra.

Se substanciaran les tres compareixences en una, per tant..., les quatre compareixences, de fet, perquè són dues per part de Comuns i CUP. El senyor Ernest Abadal Falgueras, també hi havia un sol·licitud de compareixença per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, de la senyora Laura Guitart Tarrés, també són totes dues compareixences que ha sol·licitat Esquerra Republicana de Catalunya, i, per tant, ara disposaran tots tres de quaranta-cinc minuts, que es poden distribuir com vostès creguin oportú, i després als grups els recordo que tindran vuit minuts també per fer les seves intervencions. Doncs, rector, quan vulguin.

Joan Guàrdia Olmos (rector de la Universitat de Barcelona)

Moltíssimes gràcies, presidenta. Molt bona tarda a totes i a tots. En primer lloc, en nom de la Universitat de Barcelona, els vull donar les gràcies per donar-nos l'oportunitat d'estar aquesta tarda presents a la Comissió d'Universitats per tal d'aportar la descripció d'alguns dels elements d'aquest cas i posar una mica en el seu coneixement algunes de les qüestions que justifiquen la compareixença.

Nosaltres pensem que tot acte que contribueixi a l'edificació d'una realitat coherent i que tingui acadèmicament i jurídicament i socialment entitat ens ajuda a totes i a tots. De manera que, en primer lloc, moltíssimes gràcies per donar-nos aquesta oportunitat.

Mirin, de forma molt breu, intentaré, i després deixaré que intervingui el vicerector i la degana, fer la descripció dels fets que nosaltres coneixem i sobre els quals entenem i sobre els quals actuem.

La primera evidència respecte al cas la rebem a mitjans de juny, aproximadament, on unes advocades ens fan un seguit de demandes d'informació respecte a l'actuació d'un professor de la Universitat de Barcelona associat amb un grup de recerca. Ja haig d'aclarir que el grup de recerca, des de l'any 2015 no pertany a l'estructura de grups de recerca reconeguts a la Universitat de Barcelona. Això es deu a una modificació en el rector d'aquell moment respecte a quins eren els criteris, –m'antipo, però així anem construint una mica l'estructura general–, a una modificació que la nostra universitat va establir en aquell moment respecte a quins eren els criteris que havien de complir els que s'anomenaven grups de recerca.

Aquest, en concret, no va respondre al requeriment que la universitat va fer per justificar la seva estructura, per tant, va deixar de pertànyer a l'estructura reconeguda per part de la nostra universitat. Els nostres serveis jurídics es van posar a disposició de les actuades per conèixer els detalls i les circumstàncies. El dia..., a principis de juliol, molt a principis de juliol, tenim coneixement per part dels mitjans de comunicació d'aquests fets. Es trasllada, respecte als mitjans de comunicació que es fan ressò d'aquestes acusacions a les quals m'he referit que van arribar a mitjans de juny.

En aquell moment, la Universitat de Barcelona, a la vista de l'alarma que genera la publicació en els mitjans de comunicació, intentem esbrinar exactament el contingut i l'abast del que es denuncia, i per tant hi ha una sèrie d'actuacions que es desprenen immediatament, que bàsicament van en la línia de, preventivament, suspendre una activitat acadèmica vinculada amb aquest grup de recerca, intentar aïllar-nos per tal d'escatir els fets amb una certa prudència, i per tant posar-hi la distància institucionalment necessària.

Dies després, molts pocs dies després, hi ha una reunió dels nostres serveis jurídics amb les advocades que he citat posteriorment, i l'11 de juliol, és la data que tinc en el meu informe exactament, perquè, em perdonareu, però la memòria és feble amb aquestes coses, rebem la denúncia formal per part de les advocades que

representen les persones que demanden. S'analitza la situació, i, evidentment, el contingut, la densitat, la transcendència, la importància, la rellevància dels fets, presidentia, que se'ns plantegen, ens porten a aplicar el nostre protocol vigent en aquests casos.

El nostre protocol, deixin-me que faci un parèntesi, ha sigut un procés que vam iniciar des que el nostre equip de govern va prendre, va assumir la responsabilitat de la gestió de la Universitat de Barcelona, i l'hem anat millorant i perfeccionant a mesura que l'experiència es va permetent obrir nous canals i noves maneres d'actuar. Per tant, en aquell moment, donada la rellevància i gravetat dels fets que es plantegen, posem en marxa el nostre protocol.

Aquest protocol el que planteja, a banda de les mesures de confidencialitat i de protecció i de garanties jurídiques, que no entro en els detalls perquè són sobradament conegudes per tots vostès, indica la incoació d'un experiment informatiu intern de forma urgent. Això es porta a la pràctica i, per tant, les condicions del protocol estableixen que la comissió de persones que ha de valorar els fets i, per tant, d'analitzar la transcendència, etcètera, han de complir dues condicions que són òbvies. Una, ser experts i expertes en allò que es valora i que hi hagi un equilibri de gènere, donades les condicions i circumstàncies del que s'avalua.

I així es va fer. Per tant, vaig nomenar, amb una resolució directament del rector, les persones que integren aquesta comissió. En aquell precís moment, com que hi ha una demanda, hi ha una esclat mediàtic que genera una alarma social, expliquem a la nostra comunitat la situació, al nostre Consell de Govern. Si vostès assisteixen a les actes, les videoactes, millor dit, del Consell de Govern, veuran que en aquell moment el rector informa dels fets.

El mes de setembre, estem parlant de finals de juliol, el mes de setembre la comissió comença a treballar. Com són persones especialistes en comportaments no ètics d'acord amb els codis de conducta acadèmica i amb situacions de conductes que no encaixen amb els valors generals que té la Universitat de Barcelona, com és evident, tant les persones que són cridades a declarar com les persones que fan aquesta feina, les mantenim amb confidencialitat i els hi donem tot el suport jurídic i tot el suport estructural i infraestructura que requereixen per fer la seva feina.

Els hi haig de dir, ja els anticipo, que el resultat de l'informe d'aquesta comissió és especialment important i especialment rellevant des del punt de vista de les mesures que després varem establir. Per tant, vull posar això en rellevància, perquè la feina d'aquestes persones és una feina d'una entitat i d'una rellevància i d'una transcendència molt, molt important. També els anticipo que, mantenint el que marca el nostre protocol, cap de les persones demandants i cap de les persones que són cridades a declarar, els seus noms estan protegits i, per tant, jo no els conec. Per tant, no tinc accés a aquesta informació i així segueix sent fins a dia d'avui.

Ens consta que hi ha inicialment, si no recordo malament, onze declaracions fetes per part d'aquesta comissió, d'acord? En aquestes declaracions es recullen els fets que les demandants descriuen i responen aquelles preguntes que la comissió formula per tal d'escatir els detalls del que es planteja. Aquesta comissió comença a treballar al setembre de l'any passat i desenvolupa totes aquestes onze compareixences des del mes de setembre –mitjans–, fins al mes de novembre.

Al novembre del 25, és a dir, fa dos mesos, desembre i gener, dos mesos i mig, la comissió fa arribar al rectorat, en el rector, la circumstància que es basa en la reiteració de les declaracions de les persones que compareixen. I per tant, en opinió de la comissió, els fets i aquesta reiteració en les declaracions i en la descripció dels fets porta la comissió a pensar que la gravetat dels fets descrits, la transcendència i la importància dels fets descrits demanden una primera actuació per part de la Universitat de Barcelona sense necessitat que les altres persones que s'han cridat a declarar ho facin.

Bàsicament, aquestes onze declaracions, insisteixo, basades en el criteri de la regularitat en la descripció, han de saber que aquest és un mecanisme que s'utilitza habitualment quan, com que a la comissió hi ha persones especialistes psicòlogues, els explico el detall per entrar una mica en la idea, com es fa això. Això bàsicament es fa, no sé si a la sala hi ha col·legues de professió, però per si de cas, eh?, es fa en vista d'un concepte que es diu veracitat del testimoni. És a dir, quan allò que s'explica es reitera de forma independent i els detalls són congruents amb el dibuix general, solem assumir la versemblança, aquest és el terme, dels fets. I a partir

d'aquí la comissió ens demana que, donada aquesta circumstància, la Universitat de Barcelona no calia esperar la finalització de totes les declaracions per actuar.

En aquell moment deuria ser..., sí, 16 de desembre, hi ha claustre a la Universitat de Barcelona, ja saben que la norma estableix que hi ha dos claustres, un abans d'estiu, un abans de Nadal, on bàsicament es fa l'estat de la nació, per entendre'ns, eh?, el debat general. En aquell moment amb una pregunta de la nostra comunitat, jo mateix explico que hem rebut per part de la comissió abans d'acabar les declaracions aquest requeriment, per dir-ho així, de tal de començar a actuar sense necessitat d'esperar.

Per prendre aquesta decisió la comissió ens fa arribar l'informe com part dels seus treballs, en els quals descriu tot el procediment seguit per les persones d'aquesta comissió, amb una sèrie de valoracions respecte els fets, respecte al contingut d'aquest informe, i a la vista del seu contingut, i a la vista dels informes que tenim d'assessors externs, dels nostres propis serveis jurídics, i sobretot del que seria l'element fonamental que és el xoc que es produeix entre algun dels fets descrits amb el que la Universitat de Barcelona considera una pràctica correcta des del punt de vista de l'ús de la recerca i de l'acadèmia. Per tant, que xoca amb el nostre codi ètic intern, que xoca amb les bones pràctiques que se suposa que un investigador o investigadora ha de posar en pràctica i que xoca amb aquells principis que nosaltres considerem innegociables.

A la vista d'això en primera instància i a la vista que hi ha una sèrie de fets que, per la seva gravetat poden estar dintre d'una jurisdicció que no és l'acadèmica, decidim traslladar els fets a la Fiscalia. També s'ha de dir que, inicialment, a la vista de les declaracions, suspenem cautelarment l'investigador principal d'aquell grup de recerca, que ja està jubilat i, per tant, les seves condicions són especials, però també, en la resolució que jo mateix signo, assumim la suspensió cautelar d'altres persones implicades en la direcció d'aquest grup de recerca. Aquesta és una decisió que es pren bàsicament per coherència amb el nostre propi protocol, amb la necessitat d'enviar un missatge a la nostra comunitat de que hi ha fets que xoquen amb els nostres codis ètics i que, per tant, la tolerància és zero respecte a aquestes dissincronies internes respecte els fets i també per enviar un missatge sobre que

aquells fets que considerem que estan en jurisdiccions que no ens corresponen directament, doncs és Fiscalia la que hi ha d'intervenir i hi ha d'entendre.

Al marge d'aquesta descripció de fets, a més a més d'això, estem en espera que la Fiscalia resolgui la qüestió, però, a més a més d'això, hi ha un element que és extraordinàriament important per nosaltres, i és que, al marge d'aquestes qüestions que, insisteixo, són competència o no són competència acadèmiques, hi ha un element de referència que és que hi ha professorat de la nostra universitat que ha endegat pràctiques en l'àmbit de l'ús de la ciència, de la recerca, de la docència, que poden ser constitutius d'incompliment dels nostres codis ètics interns.

Per tant, a la comissió, que tenia compareixences pendents de fer, i que, a més a més, s'hi havien afegit altres persones demandants a la vista del desenvolupament dels fets, s'hi han afegit i, per tant, el que li hem demanat a la comissió és, un cop esclari una mica la situació a nivell de Fiscalia, segueixin els seus treballs en aquest àmbit de competència, que és estrictament acadèmic intern. I, per tant, aquelles persones que volien personar-se a la comissió i explicar els fets des de la seva perspectiva, doncs, al marc o al marge que, diguéssim, hi ha un desenvolupament acadèmic intern, doncs, tinguin aquestes opcions.

Aquesta és la descripció ràpida, breu, dels elements que considero més significatius per tal que tothom tingui una mica l'entrellat dels fets des de la perspectiva de la Universitat de Barcelona. Insisteixo, des de la primera comunicació a mitjans de comunicació, que és juny de l'any passat, fins a la resolució, que és just abans del Nadal de l'any passat, doncs, aquests cinc mesos són els que transcorre tot el procés que els acabo de comentar.

Hi ha altres elements de context, com són..., sobretot, això vull que ho tinguin clar, perquè per nosaltres és un element especialment important, que és, un, l'aplicació del protocol de forma estricta, tal com es va concebre i tal com el nostre Consell de Govern el va aprovar, per tant, aplicar-lo amb totes les garanties jurídiques i de suport que implica i que suposa, perquè aquest és el mecanisme que tenim internament per tal de garantir que al final d'aquest procés les decisions que s'han pres i que es prenguin, estan ajustades als fets i a la seguretat jurídica de les persones implicades.

I la segona és una obsessiva... –«obsessió», diria jo, però en aquest cas penso que és una obsessió adequada–, el manteniment de la confidencialitat, el manteniment del control absolut de la informació, l'absència de filtracions que puguin posar, amb dubte i amb neguit, la feina d'una comissió de persones molt expertes que estan treballant d'una forma –els hi puc garantir–, espectacular, per tal d'ajudar a la bona feina i al bon fer d'aquests casos.

Insisteixo, el que volíem ara era això, mostrar sintèticament una mica la descripció de les coses, tal com han anat succeint, insisteixo, jo mateix no conec les persones demandants, no conec, no tinc accés a aquesta informació, tot està encriptat, tot està codificat. I em permetran que doni les gràcies, ja que ho faig en seu parlamentària crec que val la pena, a la feina que els serveis jurídics de la Universitat de Barcelona han fet en aquesta feina, perquè evidentment són casos dissortats, però hi ha un principi de garantia bàsica que ens permet a tots nosaltres, com a institució pública, tenir les garanties per actuar amb la contundència necessària, si cal.

I, per descomptat, també agrair molt als mitjans de comunicació, que moltes vegades han tingut la capacitat de contrastar informacions i aparèixer amb informacions contestades i verificades, que també ajuden molt a no generar una escalada d'informacions descontrolades o no contrastades. Crec que la universitat pública, i la Universitat de Barcelona en particular, té aquesta obligació d'intentar posar la ponderació, el seny i la prudència i l'assegurança i la garantia jurídica en un procés, francament, molt complicat i molt complex.

Dit això, per no exhaurir molt el nostre temps, deixaré que el vicerector Abadal intervingui ara i, quan acabi ell, que la degana acabi d'incorporar algun detall.

(Pausa.)

Ernest Abadal Falgueras (vicerector de personal docent i investigador de la Universitat de Barcelona)

Doncs també moltes gràcies per donar-me l'oportunitat de comparèixer. En aquest cas, jo soc el vicerector de professorat i, diguéssim, la meva competència en aquest camp és més petita. Jo volia parlar, també per acabar, perquè tinguin el context, volia comentar tres coses molt breument.

En primer lloc, com funciona la recerca a la universitat? Alguns de vostès crec que han treballat en universitats, alguns són experts, però, bé, per fer-ho així, com funciona la recerca? Després, també, el cas CREA i quines actuacions va fer el vicerectorat amb les competències que té amb relació a aquest cas.

Aleshores, la recerca, per explicar la recerca, la contrasto amb la docència. L'oferta de títols de grau, de màster, és una oferta planificada, no hi ha cap professor que pugui proposar cap títol de grau i màster. Els programes, els plans de docents els aprova un departament i, si això no acaba de funcionar, fem un seguiment, perquè fem unes enquestes als estudiants i, quan veiem que el professor això no funciona bé, doncs, el que fem és avisar-lo i mirar de millorar aquesta competència docent. O sigui que, en el cas de la docència, està tot molt controlat des de la universitat, perquè és una estratègia de la universitat.

Ara bé, en el cas de la recerca, i aquí estic parlant d'unes actuacions que estan en l'àmbit de la recerca. Aquí, la primera qüestió que heu de tenir present és, està finançada per programes externs, ja siguin de Catalunya l'AGAUR, d'Espanya l'Agència Estatal d'Investigació, d'Europa els IRC, etcètera. Aleshores, aquestes agències fan unes convocatòries a les quals s'hi presenten professors i nosaltres hem de fer de mediador, perquè aquestes convocatòries no volen una dispersió d'agents amb els quals interactuen i som la universitat que fem això d'aquí. Aleshores, aquestes convocatòries, les temàtiques de recerca, mentre que en els títols, els graus és una estratègia de la universitat, aquí és que hi ha llibertat per cada investigador de proposar les temàtiques de recerca que ell vulgui.

O sigui, que com fa la recerca, les línies de recerca, això té autonomia plena l'investigador. La universitat sí que fem un control previ, sí que hi ha un control previ, diguéssim, quan aquest investigador presenta un projecte de recerca, nosaltres el que fem és revisar aquest projecte des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista de personal que ha de formar part, que hi ha categories de professorat que no poden formar-ne part i també des d'un punt de vista ètic. Tenim el comitè de bioètica que, quan aquesta recerca està relacionada amb aspectes ètics, perquè hi ha relacions amb persones o amb experimentació animal, del que sigui, aquest comitè ha de donar la seva validació.

Molt bé. Ara bé, a partir d'aquí..., bé, i fem més coses, l'ajudem a assessorar els projectes. I a partir d'aquí el seguiment i l'avaluació del projecte de recerca no competeix a la universitat, diguéssim, és amb el finançador. Aquest grup, cada any o cada quan decideix el finançador, s'ha de donar comptes del progrés en la recerca.

El que sí que fem nosaltres és, si hi ha alguna denúncia o incidència produïda en el decurs de l'execució del projecte, tenim, doncs ho ha explicat el rector tots els nostres protocols, la bústia ètica, la bústia d'igualtat, els síndic de greuges, hi ha uns mecanismes interns, per això recollir-ho. Però sí que és cert que aquí hi ha una autonomia del professor en la qual nosaltres no hi entrem perquè és un finançament extern que també té el seu seguiment.

De manera complementària, la universitat també intervé en la recerca, i aquest és el cas. Ells són, es deien, grup de recerca i van ser un grup de recerca en el seu moment que era centre especial de recerca, que era el nom que donava la universitat a l'any 1998, després 2003. Per les normatives de recerca, eren un centre especial de recerca. Però això, el 2015, aquest grup de recerca ja no va..., i aquests grups de recerca de la universitat sí que els fem un seguiment, unes avaluacions, però ells, com ha dit el rector, el 2015 deixen de formar part de l'estructura de recerca de la universitat i si vostès han vist, quan hi havia la seva pàgina web, allà hi havia professors de moltes altres universitats.

O sigui que diguéssim, és veritat, va néixer com un centre de recerca, però des del 2015 ells no es van adaptar a aquesta normativa. O sigui que van portar la seva activitat fora de la Universitat de Barcelona, perquè en el seu moment van considerar que això els era més útil per la seva gestió. Això no hi entrem. D'acord.

I finalment, quines accions ha dut el terme el vicerectorat de PDI? Bé, diguéssim, com a vicerector jo no he tingut accés a aquest informe perquè, com diu el rector, això s'ha guardat la confidencialitat, etcètera, i nosaltres el que hem fet és aplicar les resolucions del rector. Això vol dir que al juliol més o menys, doncs es va demanar que se suspengués l'emeritatge d'una persona que formava part d'aquest grup i que és la que concentra la major part de les denúncies, i això es va fer.

I després, al desembre, quan la resolució del rector indica que hi ha tres persones que se'ls ha de fer una suspensió cautelar, nosaltres, de personal acadèmic anem,

apliquem això i s'aplica i es fa la suspensió cautelar d'aquestes persones. A part d'això, doncs, bé, totes aquestes actuacions seguiran, etcètera, i nosaltres estarem a l'espera del que d'aquí sis mesos o quan sigui es resolgui per seguir actuant, però diguéssim el nostre paper està limitat a les persones que sí formen part de la Universitat de Barcelona, aplicar les indicacions de la resolució del rector. I aquest és, molt resumidament, el que seria el paper del vicerector en aquest afer.

Laura Guitart Tarrés (degana d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona)

Molt bé, doncs, moltes gràcies. Jo també volia expressar el meu agraïment per estar present aquí i també per donar el punt de vista, l'òptica de la Facultat d'Economia i Empresa. Si em permeteu, a mi m'agradaria fer un petit breu context abans d'entrar, en les seccions que s'han fet des de la facultat, que entenc que m'heu convidat aquí, doncs, per aquest motiu, però sí que permeteu-me aquest breu context.

Com a degana de la Facultat d'Economia i Empresa, jo m'assabento de les primeres notícies sobre el cas CREA. El dia 1 de juliol, és a dir, un dia abans del que es publica a premsa, jo rebo un correu d'una periodista on em pregunten si soc conscient d'uns suposats comportaments inapropiats d'un catedràtic emèrit de la facultat i, en aquest cas, quina seria la meua posició com a degana de la facultat. Jo, fins aquells moments, no tenia cap informació basada en fets. El mateix 1 de juliol, en aquesta prèvia, diguéssim, en aquest context, em poso de seguida en contacte amb el cap de Gabinet del Rector, amb la directora de Comunicació de la Universitat de Barcelona, que ens posem mútuament a disposició i a donar-nos suport en el que calgui.

També cal dir que des d'aquell moment aquesta comunicació ha estat molt fluïda, amb Rectorat, amb el cap de Gabinet del Rector, amb la directora de Comunicació, als quals també els agraeixo, que com a facultat hagi estat sempre informada. I bé, a partir d'aquí, a partir del dia 2, com saben, es produeixen les primeres notícies als mitjans de comunicació. També m'agradaria destacar que, com a degana de la facultat, això també ho comentava el rector amb la seva intervenció, jo no he tingut accés al contingut de la carta inicial de les presumptes víctimes per temes de confidencialitat, ni he tingut accés al contingut de l'informe elaborat per la Comissió d'Investigació Interna de la Universitat.

Com comentava el rector, doncs, ha estat un procés totalment hermètic, sense cap fissura. Per tant, no dispo de coneixement formal de cap fet amb relació als suposats comportaments inapropiats. En aquesta prèvia, ara sí que m'agradaria explicar-vos les accions que s'han dut a terme per part de la Facultat d'Economia i Empresa. Jo les dividiria en dues fases. Una primera fase que seria des del mes de juliol, des que apareix en premsa totes les notícies, fins al desembre del 2025. Són accions, bàsicament d'acompanyament, de suport davant del neguit que hi ha a la Facultat d'Economia i Empresa en els diferents col·lectius. Estudiantat, PDI, Personal Docent i Investigador i també en el PTGAS, el Personal d'Administració i Serveis.

Dir-vos que durant tots aquests mesos, s'ha atès, s'ha escoltat tothom, sense excepcions. Per tant, el ventall d'opinions ha estat realment ampli i en diferents contextos. Dintre dels mecanismes que ja tenim com a Facultat i també de forma específica davant de determinades peticions. Per exemple, a través de la Junta de Facultat, com a òrgan de govern col·legiat de la Facultat, l'equip de govern de la Facultat donem explicacions, informem els representants de la Facultat que hi formen part. Aquí s'ha exposat totes aquestes informacions de les quals disposàvem.

A través de la Comissió d'Igualtat, la Comissió d'Igualtat de la Facultat, que amb el seu nom ja és una indicació que tracta de vetllar per la igualtat efectiva i la no discriminació de cap tipus a la Facultat. I també, com us comentava, reunions específiques, per exemple, destaco les reunions amb l'alumnat. Ens preocupava el neguit que va posar també a disposició nostre l'alumnat.

Per posar un exemple, sense entrar en el detall de totes les reunions o totes les trobades que hem fet, però especialment amb els estudiants de grau, la cap d'estudis del grau de Sociologia, la secretària acadèmica de la Facultat, que és també la presidenta de la Comissió d'Igualtat, o jo mateixa hem reunit amb l'estudiantat per copsar el seu neguit. També dir-vos que com a resultat d'aquestes reunions amb l'alumnat, s'ha posat a disposició de l'alumnat els mecanismes, com per exemple, la bústia ètica, on se'ls ha adreçat perquè poguessin comentar el que ells consideressin.

Dintre d'aquesta primera fase també comentar que es va donar suport a una petició del professorat del Departament de Sociologia, en el qual em van sol·licitar que trametés una carta al rector de la Universitat de Barcelona, una carta que em demanaven que fos anònima i em van demanar que jo quantifiqués el nombre de suports i que transmetés aquesta carta al rector. Això es va fer el dia 27 de novembre i l'endemà, el dia 28 de novembre, el rector donava una carta de resposta amb l'escalf que el professorat del Departament de Sociologia estava demanant. Aquest seria una miqueta el resum de la primera fase.

La segona fase seria a partir del desembre del 2025, que és en el moment en què el rector comunica aquesta denúncia que es passa a Fiscalia, perquè en aquest moment calia prendre algunes decisions a nivell de facultat pel dia a dia de la pròpia facultat.

En aquest sentit, es va dotar la direcció del Departament de Sociologia d'una comissió gestora perquè pogués dur a terme la direcció d'aquest departament i es pogués continuar amb el funcionament habitual de la Facultat d'Economia i Empresa. Es va decidir que la direcció del Departament la portés una comissió gestora, que era la comissió permanent del Departament i també a partir d'aquest mes de gener, en aquesta segona fase que jo comentava, també s'ha continuat amb aquestes seccions de comunicació. Per exemple, el 15 de gener no fa gaire, el cap de Gabinet i la directora de Comunicació van venir a la Facultat d'Economia i Empresa també a explicar les últimes decisions a la comunitat de la Facultat d'Economia i Empresa.

En principi aquest seria el resum. Si em permeteu, per acabar jo només voldria dir que la Facultat sempre ha estat a disposició òbviament, tant de la institució com també d'altres agents, per aclarir qualsevol fet sospitós de comportament inapropiat.

I en principi aquesta seria la intervenció inicial, quedem a disposició.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Perfecte. Doncs moltíssimes gràcies al senyor Olmos, al senyor Abadal i a la senyora Guitart per aquesta exposició inicial. Com saben és el torn ara dels grups parlamentaris i, atenent que són quatre sol·licituds de compareixença diferents, el que farem és l'ordre d'intervenció serà l'ordre en què s'han registrat aquestes

sol·licituds de compareixença i després la resta de grups, per ordre de major a menor, acabant amb el grup que dóna suport al Govern. Per tant, en aquest cas els més ràpids van ser el Grup Parlamentari dels Comuns i començaria la intervenció la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Entenc que, de tota manera, probablement moltes de les intervencions d'altres grups també aniran en el mateix sentit. Crec que..., jo vull agrair la predisposició del rector i dels seus acompanyants per venir a comparèixer en aquesta comissió, tot i que hagi estat una mica més tard del que potser inicialment voldríem. Sí que ens hauria agradat que hagués pogut coincidir amb la compareixença de la consellera de Recerca i Universitats, que va poder venir a una comissió anterior, però crec que les seves intervencions ens ajuden a tenir una foto bastant completa del que ha passat des del juliol del 2025.

I a mi em perdonaran, però sí que necessitem entrar una mica en el que ha passat abans del juliol del 2025, i són les qüestions que es van denunciar justament l'any 2004 i després l'any 2016. És a dir, no és que sigui la primera vegada que aquest funcionament per dir-ho d'alguna manera tòxic i irregular i molt sospitos d'assetjament per part de les persones que estaven al CREA ha generat aquest neguit, ha generat denúncies i ha generat inquietud per part de les persones que eren víctimes d'aquestes maneres de fer.

Llavors sí que tot i que vostès em diguin, no, és que nosaltres només podem respondre del que ha passat mentre estem com a rector, com a degana, però és molt difícil entomar això sense tenir al cap que fa vint anys que s'està amb aquest tema sobre la taula, que fa vint anys que se'n parla, que fa vint anys que s'ha intentat que la universitat reaccioni i que al final hi ha una percepció també d'una certa impunitat, perquè aquestes persones han continuat ocupant llocs de responsabilitat durant aquests vint anys, tot i que en un moment determinat deixessin de ser un centre de recerca formalment adscrit a la Universitat de Barcelona, però que al final aquestes persones en continuen representant com a docents o formant part de la universitat com a docents en diferents maneres.

Per tant, sí que m'agradaria preguntar-los una miqueta, doncs, vostès com valoren tot aquests vint anys, o sigui, el que ha fet la universitat al llarg d'aquests vint anys, no només el que ha passat ara, és a dir, com s'ha donat resposta a totes les irregularitats que, insistim molt, des de fa vint anys s'han anat denunciant sobre el CREA. El 2004 ja va haver-hi un primer informe on es detectava que hi havia comportaments irregulars.

En un moment determinat, és cert, que es va enviar a la Fiscalia i la Fiscalia ho va arxivar, però tot i així també sabem que moltes d'aquestes coses, des de Fiscalia i la via, diguem-ne, penal, és molt difícil de presentar proves, no? Moltes d'aquestes qüestions acaben passant per les dificultats de presentar unes proves que la Fiscalia admeti, però aquesta és una via, però l'altra via és com ha respost la Universitat a l'hora d'escoltar aquestes persones i de prendre mesures. Per tant, va haver-hi ja una primera investigació interna l'any 2004, crec que l'actual rector va ser vicerector, em sembla, també entre el 2001-2005, crec que eren una mica les dates, i sí que els demanarem si pot ser en la segona rèplica ens facin una resposta de tot el que s'ha fet des de llavors, és a dir, com realment la Universitat ha seguit, o sinó la Universitat ha permès que segueixin.

Al final han estat aquestes persones al capdavant de llocs de responsabilitat, de llocs de docència, i continuaven utilitzant aquests mecanismes dins del CREA. Parlem del senyor Flecha, però parlem de les altres persones que han estat en la direcció. Després va haver-hi l'any 2005, doncs com dèiem va haver-hi una auditoria, no?, que es va tornar, que d'alguna manera tornava a posar sobre la taula aquestes dificultats. Va haver-hi denúncies el 2004 i el 2016.

Volíem preguntar si en algun d'aquests moments van consultar persones expertes en grups coercitius, no?, que poguessin d'alguna manera il·lustrar aquests comportaments, quina... quines pautes estaven reflectint. Hi havia el grup Invictus, no?, que és un grup que és referent a nivell internacional al voltant del fenomen de l'abús i la violència psicològica. Per tant, al final, el resum és quines són les mesures que ha pres en aquests vint anys la Universitat de Barcelona a banda de les del 2005.

Hi ha una altra qüestió i és el tema de la bústia ètica i d'altres mecanismes que, felicitem que ho tinguin les universitats, creiem que en general les universitats han fet un pas endavant en aquest tipus de qüestió, també en els protocols. Ens alegrem també d'aquesta capacitat de poder millorar-los amb la pràctica, creiem que és una cosa que és pròpia dels protocols antiassetjament, perquè realment, moltes vegades la casuística fa que el protocol hagi d'adaptar-se a aquestes situacions.

Al final, el vicerector comentava que els projectes de recerca a la universitat es fa només de medidora, no?, a l'hora d'aconseguir finançament, però jo entenc que ha d'haver també un cert control de la qualitat de la recerca i del que planteja la recerca, no ho sé, i que aquests fons de finançament, segurament, si no hi hagués la Universitat de Barcelona, potser no hi hauria hagut aquest finançament, perquè al final la Universitat de Barcelona dona un segell de qualitat en aquests projectes que es presenten.

Vull dir, si s'hagués presentat un projecte de recerca per demostrar que la terra és plana, jo no sé si la Universitat de Barcelona l'hagués avalat, no?, hagués fet un filtre bastant consistent abans de permetre que un projecte amb aquest objectiu es presentés amb una mena de segell o d'aval o de mediació per part de la Universitat de Barcelona. Per tant, sí que necessitem preguntar-nos si no es van detectar abans aquests problemes en la qualitat i en la fiabilitat de la recerca que s'han anat denunciant que s'han comès per part del CREA.

I ja, finalment, també per acabar, sí que els voldríem preguntar, almenys enllà d'haver-ho traslladat a la Fiscalia i celebrem les mesures cautelars d'haver-los retirat ara mateix de la docència, quins altres mecanismes de reparació estan pensant o tenen previst per atendre totes les persones, no només les que ara són estudiants, que entenc que és amb qui més ha pogut treballar la degana, sinó totes aquelles que han passat pel CREA, perquè segurament en són moltes. Algunes han anat sortint, deuen haver-hi moltes que no estan dient res, però que ho estan mirant amb expectació des de casa seva, esperant a veure què és el que passa.

Una cosa que elles també van patir, que potser no han volgut o no han pogut o no s'han trobat en una situació de prou confiança com per denunciar-ho, i que aquí hi ha un punt de, com els deia, són aquests vint anys és que és, com s'ha arribat fins

aquí i, sobretot, com es seguirà a partir d'ara. És a dir, quins mecanismes de reparació i quins mecanismes de no repetició estan plantejant des de la Universitat de Barcelona per evitar que en tornem a parlar aquí, perquè sí que hi ha una mica la sensació que hem anat parlant segons han anat apareixent notícies.

És a dir, hi ha hagut primer la notícia i després hi ha hagut la reacció de la Universitat de Barcelona, que celebrem que hi hagi la reacció, però que creiem que el futur és evitar que hi hagi més notícies i evitar reaccionar a post, i sobretot, aquests mecanismes de reparació fins ara i de prevenció i no repetició d'ara endavant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. Seria el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP – Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies. Bona tarda a totes i a tots i, primer de tot, donar-los les gràcies, al rector, al vicerector i a la degana per la seva compareixença i per les seves explicacions. Primer de tot, alguns elements que ens sembla que són rellevants des de la CUP i que és important tenir en compte, aquest element que ja comentava la diputada dels Comuns, que el 2004 hi ha unes primeres denúncies, que tenim aquesta constància que la UB en té coneixement i que s'eleva a Fiscalia i Fiscalia ho archiva per primera vegada. Hi ha una sèrie de regularitats amb beques, hi ha una sèrie d'elements d'abús de poder, però ja hi ha un primer element, un primer *red flag*, per dir-ho d'alguna manera.

Vostès deien que el 2015 deixen de formar part com a grup de recerca de la UB, no sé si hem llegit malament un comunicat que posava que era el 2020, si ens poguéssim aclarir l'edat exacta, potser és un error en un comunicat transcrit o ho hem vist nosaltres malament, però tenim una altra font que ens deia que això era el 2020, per tant, també aclarir aquest element que ens sembla rellevant i important. El 2016 hi ha aquesta nova onada de denúncies, de la qual també la UB en té coneixement, per abusos psicològics, per comportament sectari, que els serveis jurídics de la UB

tornen a elevar a Fiscalia, i la Fiscalia torna a obrir diligències i torna a arxivar-ho, un segon element, però en tot cas torna a haver-hi aquest element important.

A nosaltres ens sembla que aquí hi ha un punt especialment rellevant, que és el comunicat que treu la Xarxa de Prevenció del Sectarisme i els Abusos de Debilitat, precisament aquest 2016, i que parla, i resumidament, que sense entrar en condicions sobre la finalitat d'aquest grup, el que diu és que hi ha unes dinàmiques que sobrepassen en molt les llibertats individuals, com immiscir-se en els hàbits de la vida sentimental de les persones que formen part del grup, i el control de les relacions d'amistat. Que tot això, unit a un condicionament col·lectiu associat a l'obtenció de beques, el potencial accés a universitats de prestigi, i per altra banda, la condemna al major ostracisme acadèmic en cas de dissensió, que no entren a valorar la correcció o incorrecció de les premisses científiques que defensa el grup, però que vol apuntar que el grup contínuament fa referència a projectes d'investigació, de dinàmiques de funcionament que estan avalats per la comunitat científica internacional, que aquestes premisses els serveixen per crear ganxo, per atreure persones de l'entorn universitari.

I, fonamentalment, aquests estudiants, que volen participar en experiències que perceben com a transformadores i en un entorn teòricament favorable al seu desenvolupament professional, però que pel que concerneix aquesta xarxa, el que diuen és que l'abús hi és present, en un estat de vulnerabilitat, sumat a una constatació objectiva de danys personals de diversos afectats. I que el discurs consisteix que el discurs d'aquest grup em mou a declarar sense cap tipus de dubte que el centre d'investigació CREA conté inadmissibles pràctiques sectàries dins el seu element. Això és un comunicat d'aquesta xarxa, que es publica el 2016. Vostès tenien coneixement amb anterioritat d'aquest comunicat?

Sabem que vostè, rector, pren possessió l'any 2020 i és renovat aquest àmbit de la rectoria l'any 2020. Tenien coneixements previs d'aquest grup, d'aquest comunicat, d'aquesta xarxa, d'aquestes denúncies prèvies? Van iniciar o realitzar algun tipus d'acció de mutu propi? Els preocupava aquesta qüestió? Van fer algun tipus de gestió? Aquestes gestions, si van començar a fer-les o no, el seu protocol en aquells moments, o el protocol quan el van crear donava la possibilitat que des dels òrgans

de govern es pogués començar aquest tipus d'investigacions quan es donessin determinats coneixements de determinats casos. Perquè estem parlant d'un cas molt antic i d'un cas que pren rellevància el 2025. Però d'un cas que ja hi ha evidències, com hem pogut veure i com constatem en aquest comunicat, fefaents de comportaments sectaris des del 2016.

També fer aquesta reflexió que creiem que també feia l'anterior diputada. Hem vist molts casos d'agressions masclistes, concretament, que han estat arxivats per part de fiscalies o que precisament dins la via judicial i dins la via penal han tingut absolutament nul, cap o poc recorregut malgrat crec que aquí, bé, hi haurà algun sector que ho posarà en dubte amb motius ideològics, però crec que tota la resta o el sentit comú d'una societat que no és masclista tindran evidència que, malgrat no hagin tingut una condemna penal es tracta d'agressions i, en alguns casos de tipus masclista. Per tant, ens preocupa aquest element.

També volíem preguntar si durant tots aquests anys i durant els seus anys de mandat han tingut coneixement de queixes a la sindicatura de la universitat, si és així quantes, si han remès algun informe des d'aquest òrgan, si el comitè ètic també havia tingut algunes queixes, també quantes, si han utilitzat o realitzat algun informe, i això és una qüestió que ens semblava important o que ens semblaven rellevants.

Pel que ens han explicat, nosaltres, dins del coneixement que tenim, la pràctica que ha dut a terme el rectorat o des del seu equip de Govern aquests darrers mesos, ens sembla una pràctica prou correcta i prou ajustada al que tocaria davant uns fets que es produeixen en una determinada data. Però, clar, no estem parlant d'uns fets que es produeixen a partir del juliol del 2025, estem parlant d'uns fets que venen de molt més enllà. Ens vam poder reunir també amb representants de l'Assemblea Feminista de la UB i ens van assegurar que a cada nou canvi, a cada nou equip de govern, aquesta assemblea traslladava, des del 2018 que es va crear, tots aquests elements i totes aquestes preocupacions perquè ens fossin coneixedors des de l'aparell institucional de la universitat.

Nosaltres pensem que aquest aparell institucional, abans del 2025 com a mínim, ha fallat. Ha fallat. En la garantia de drets de les persones afectades davant d'aquests casos i no ha estat a l'alçada d'aquesta situació i això és una realitat. I ho podem dir,

de la mateixa manera, igual que podem dir que a partir del 2000 o del juliol del 2025 s'ha actuat, però prèviament no.

En tot cas, sí que volíem fer unes preguntes finals, que és que a nosaltres ens sembla una qüestió absolutament rellevant aclarir quins mecanismes han facilitat i han encobert aquestes pràctiques de CREA durant tants anys. S'ha reparat en aquests mecanismes? S'hi ha pensat? S'ha articulat alguna proposta, algun element o alguna reflexió perquè no puguin seguir vigents aquests mecanismes? Segon, es suspendrà de forma definitiva el catedràtic Ramon Flecha com a catedràtic emèrit de la UB? Tercer, s'apartarà de forma definitiva, això ja ho han fet, entenem, però de les seves funcions la directora del departament de sociologia i la coordinadora del programa del doctorat de sociologia? Quart, iniciaran alguna auditoria de la qualitat científica de la producció acadèmica del grup CREA?

Cinquè, i element que ens sembla absolutament rellevant, què faran per tal que aquest cas no es torni a tancar en fals com ha passat en altres ocasions, ja hem vist les diferències, eh?, en altres..., però en tot cas, quins elements tenen damunt la taula? Cinquè, consideren que l'actuació de la UB des del 2020 i fins i tot amb anterioritat ha estat l'adequada per fer el seguiment d'aquest cas? No els dic aquests darrers sis mesos, han fet algun tipus d'autocrítica, creuen que hi ha hagut prou proactivitat pels diferents equips de govern en les diferents etapes? Consideren que ha estat temporalment correcta aquesta actuació? Han revisat i revisaran aquests protocols i en quin sentit per millorar aquestes actuacions?

I senyora Guitart, vostè ha dit que no va tenir cap coneixement formal o cap informació objectiva d'aquests fets. Entenc, per tant, que va tenir informacions informals o informacions no objectives o certs rumors sobre aquests fets. Ens preocupa aquesta qüestió, ens agradaria saber si han articulat o faran algun canvi en aquests mecanismes, perquè si s'hi senten certs rumors reiteratius, certs elements que malgrat no estiguin subjectes a fets concrets, els puguin portar a pensar –I acabo, presidenta, disculpi–, en què s'ha d'actuar de forma proactiva davant de qualsevol o d'indicis d'aquestes situacions, perquè segurament això no hagués passat si hagués hagut aquest canvi i segurament ha tingut molt a veure

amb totes aquestes actuacions l'assemblea feminista que es va crear també el 2018 i que ha fet una gran tasca en aquest sentit.

Se m'acaba el temps i disculpi.

Gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

De fet se li havia acabat ja el temps. *(La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlamentriu.)* Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, vicepresidenta del Parlament. I gràcies també als tres compareixents per poder haver relatat amb aquest detall les últimes actuacions engegades. Però certament, com comentaven els meus companys, el que avui abordem no és un fet recent ni puntual, sinó que en els darrers anys hi han hagut diferents onades de denúncies que alertaven del que estava passant aquí, però certament no ha estat fins l'onada més recent de denúncies sorgides de la universitat que s'ha actuat amb contundència i fent aquesta investigació interna i fent aquest trasllat a la Fiscalia. Creiem que són passos importants i necessaris, però també creiem que això no són motius suficients com per tancar això en un calaix, sinó que cal poder avançar.

Nosaltres volem enfocar-nos en tres eixos de com hem de poder avançar en aquesta qüestió. En primer lloc, pel que fa a la reparació a les víctimes, en segon lloc a la responsabilitat institucional i a les garanties de no repetició i en tercer lloc, també cap a la integritat acadèmica, perquè creiem que no hem parlat prou però que també té derivades importants en aquest sentit. Per tant, com deia, en primer lloc les mesures de reparació de les víctimes, quines mesures de reparació s'han fet fins al moment i quines en tenen de previstes, no només amb les víctimes d'aquesta onada recent de denúncies, sinó amb totes aquelles víctimes que al llarg dels anys han anat alertant d'aquest tipus de comportaments?

No només mesures a nivell simbòlic o de reconeixement institucional que facin aquesta validació pública del dany que han sofert d'aquestes persones, sinó també a nivell de reparació material, perquè el que estem parlant també és que l'abast

d'aquests comportaments també ha comportat l'estroncament segurament de moltes vides acadèmiques trencades, moltes vides laborals també trencades, pràctiques laborals abusives i, per tant, les implicacions que això té van molt més enllà. Per tant, quines mesures de reparació han pres, quines tenen previstes amb tot aquest ventall?

Creiem que és important també les accions proactives que han dit que estan desenvolupant, com per exemple aquesta bústia ètica, perquè el més important a hores d'ara també creiem que és fer aflorar totes les víctimes perquè això és el que pot reforçar aquesta confiança, també a dia d'avui. També si poden concretar si aquesta bústia es trasllada només pel que fa a la Facultat d'Economia i Empresa, creiem que ha d'abastar el conjunt de la universitat. Si és així creiem que és correcte.

En segon lloc, com deia, pel que fa a les responsabilitats institucionals i a les garanties de no repetició com deien els meus companys, creiem que aquí hi ha hagut una negligència institucional de gairebé tres dècades, perquè les denúncies no es remunten al juny del 2025, sinó que comencen el 2004 i per tant, quan diem responsabilitats institucionals no parlem d'un equip rectoral o un deganat concret, sinó que parlem de la responsabilitat també que té la Universitat de Barcelona en tant que institució pública al nostre país.

Tot i que la Fiscalia en el 2006 arxivés aquesta denúncia, la universitat era conscient que hi havia queixes que hi havia denúncies periòdiques i que afectaven a un volum important de persones i especialment dones i especialment a PDI Júnior. Creiem que aquí el que es denota és que d'alguna manera o altra s'estava alertant que aquí hi havia un abús de poder sistemàtic i el condicionament com deia, d'aquestes trajectòries vitals i professionals d'aquestes persones que han estat víctimes i creiem que això no pot quedar com a pantalla passada, sinó que també hem de revisar què és el que ha fallat, com hem pogut estar durant gairebé trenta anys amb aquesta situació.

Hi havia senyals d'alertes, com pot ser que no s'adoptessin abans mesures cautelars o actuacions mínimes per protegir les víctimes i per evitar que en poguessin haver-hi de noves, i quin tipus de seguiment s'havia fet des que es comencen a tenir aquestes primeres denúncies per evitar, com deia, que aquests comportaments

proliferessin i que per tant s'anés fent més gran aquesta problemàtica, Això ens porta a una segona derivada d'aquestes garanties de no repetició, que és que ens calen canvis estructurals, perquè això –com deia–, va més enllà d'un fet concret o puntual sinó que estem parlant d'un problema estructural, d'un abús de poder estructural que, com deia, afecta especialment el personal en aquest cas més jove i a dones vinculades a l'àmbit universitari.

Per tant, sí que calen mesures específiques per tot el que ha passat amb el cas CREA, però també calen mesures estructurals perquè això no passi mai més. Els protocols creiem que són una bona eina en dos sentits, no només amb el protocol que mencionaven relatiu a l'àmbit de les violències masclistes i LGTBIfòbiques, que creiem que s'ha millorat molt en els últims deu anys i que són una eina molt útil, sinó que també hem de poder abordar aquest assetjament laboral i, per tant, quins protocols se'n deriven? I, per exemple, això també interpel·la el Departament de Recerca i Universitats amb aquesta necessitat que ens evidencia que cal dotar-nos d'un protocol guia contra l'assetjament laboral en tot el sistema universitari i que permeti tenir aquesta formació específica davant de cara als professionals, però que també és important que hi hagi capacitat de resposta per part de les institucions davant de sospites o d'intuïcions que això pot estar passant.

I per últim en el tercer bloc que comentava inicialment, aquelles qüestions relatives a la integritat acadèmica, perquè pensem que això també té conseqüències en la dimensió acadèmica, com per exemple, tota aquella producció científica que se'n desprèn d'aquests grups, que també abasta la producció a nivell d'articles en revistes, en consorcis de revistes. En aquest àmbit quines mesures planteja fer la Universitat de Barcelona en aquest sentit? Tenen prevista alguna actuació? Han fet alguna actuació d'aquest tipus? I què pensen fer per garantir que aquesta producció acadèmica que hagi sorgit de grups CREA no es vegi en el seu conjunt anul·lada.

A nosaltres ens agradaria centrar-nos en aquests tres blocs. Creiem que són fets molt greus, com deia, que no podem deixar en un calaix, perquè segur que tots compartim que les universitats públiques del nostre país han de ser un espai segur per tota la comunitat estudiantil, pel PAS, pel PDI i per l'estudiantat. Cal arribar fins

al fons d'aquesta qüestió i dotar-nos d'unes eines sòlides com a país i com a institucions perquè això no torni a passar.

No només interpel·la això la Universitat de Barcelona com a institució, sinó que ens interpel·la també com a país i aquí també la responsabilitat creiem que també recau i també hem d'implicar el Departament de Recerca i Universitats, però també el Departament d'Igualtat i Feminismes perquè entre tots plegats podem abordar seriosament aquestes qüestions d'arrel i garantir que no es tornen a produir i que mai més cap víctima hagi de passar per aquest tipus de casos que són molt greus i que no només impacten en un moment determinat de la vida d'aquestes persones, sinó que poden condicionar la trajectòria laboral, la trajectòria acadèmica de totes aquestes persones que s'han vist implicades.

Gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies també, diputada. I ara el que faríem és passar a la resta de grups que no han fet la sol·licitud de compareixença. Ho faríem de major a menor, acabant pel grup que dona suport al Govern i és el torn ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i té la paraula el diputat Isaac Padrós i Suárez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresidenta primera del Parlament. Bon dia a tothom, gràcies per la seva compareixença. Permetin-me, abans de començar, felicitar-los per la seixantena posició recentment aconseguida d'entre les millors universitats del món, enhorabona. Dit això, començo amb una reflexió general. Les universitats són institucions centrals del país, no només generen coneixement sinó que eduquen, formen, projecten valors, generen oportunitats i alimenten el pensament crític. Precisament per això, quan es produeixen situacions com les que avui ens ocupen la resposta institucional no pot limitar-se a l'àmbit estrictament disciplinari o jurídic, ens obliga a una reflexió profunda sobre els mecanismes de control, de prevenció i de responsabilitat que tenim com a sistema universitari.

Vull deixar molt clar d'entrada que el diputat que els parla ho fa amb respecte absolut per la Universitat de Barcelona, per la seva trajectòria i pel conjunt de professionals

que hi treballen amb rigor i compromís, i també amb l'absolut respecte personal cap als compareixents. I aquest respecte no és incompatible amb la contundència davant fets molt greus, ni amb l'exigència que les institucions estiguin a l'alçada del que la societat espera d'elles, de nosaltres.

Aquest cas, aquest presumpte cas, especialment greu pel seu abast temporal i per la posició acadèmica de la persona implicada, ens interpel·la, al nostre entendre, sobre una qüestió clau: com és possible que situacions d'aquesta naturalesa es puguin prolongar durant dècades sense que els mecanismes de control funcionin de manera preventiva i efectiva? Magnífic senyor Guàrdia Olmos, rector de la Universitat de Barcelona, vostè representa avui la màxima autoritat acadèmica de la Universitat de Barcelona i li agraeixo molt la seva compareixença. I més, donada la situació actual, amb el cas obert com h ha a Fiscalia.

És evident –i vostè ho sap millor que ningú–, que fa vint anys el context normatiu i institucional era molt diferent a l'actual. Avui les universitats disposen de protocols d'assetjament, canals de denúncia, unitats d'igualtat i marcs normatius molt més desenvolupats, i és just reconèixer aquest avenç. Ara bé, permeti'm posar l'accent no en l'existència formal d'aquests protocols, com en la seva eficàcia real, perquè un sistema de control ha de ser capaç de donar resposta, com a mínim, a dues situacions igualment crítiques.

Per un costat, quan hi ha una denúncia real que no és atesa i per una altra banda quan hi ha una denúncia infundada, que és atesa sense les garanties necessàries. La pregunta clau és, com garantim que els mecanismes funcionin bé en tots dos casos. Senyor rector, com evitem que el prestigi acadèmic, la jerarquia o el pes d'un entorn intel·lectual actuïn com a barrera invisible i, sobretot, com fem que un cas d'aquesta gravetat, que no és menor, no pugui allargar-se durant vint anys sense una resposta institucional preventiva. No es tracta només de protegir el prestigi de la universitat, que també, sinó de protegir l'honorabilitat del professorat i molt especialment la seguretat i la confiança dels estudiants.

En relació amb aquestes mesures adoptades voldria insistir en els mecanismes de control. Aquest cas ens obliga a preguntar-nos si els sistemes d'alerta primerenca funcionen. Si hi ha canals prou segurs perquè les víctimes parlin amb confiança i si

la universitat és percebuda com un espai protector o, al contrari, com un entorn que genera por o desconfiança. Aprofitar aquest cas per revisar estructuralment els mecanismes interns és una obligació institucional.

Senyor Abadal Falgueras, vicerector de personal docent i investigador. En el seu cas la responsabilitat és especialment delicada, perquè parlem de recursos humans i de personal que en molts casos –no sempre, però en molts casos–, té la condició de funcionari, de funcionari públic. I és important dir-ho amb claredat, la legislació en funció pública és molt clara en relació amb faltes molt greus i contempla la possibilitat de cessament, tot i ser funcionari públic. Cal sortir del tòpic que un funcionari no pot ser cessat, el que cal és valentia institucional i responsabilitat política, assumint que això pot tenir un cost.

I per això permeti'm una reflexió. No és casual que moltes denúncies aflorin quan la persona ja està jubilada. Ho dic per posar sobre la taula i obrir el debat si s'escau de fins a quin punt la pressió jeràrquica institucional pot silenciar segons quines situacions durant molts anys. Som conscients que la relació pedagògica requereix proximitat, però la línia, com vostè sap pot esdevenir perversa si no hi ha controls clars cultura institucional i límits inequívocs.

Senyora Guitart Tarrés, degana de la Facultat d'Economia i Empresa. Si m'ho permet, li plantejo una qüestió de caràcter més tècnic. En la revisió dels arxius de la facultat s'han localitzat denúncies o advertiments previs relacionats amb aquest professor? Ho pregunto perquè aquests fets, com s'ha comentat fa una estona, tots sabem que no són nous li demano amb tota l'amabilitat i respecte institucional si considera que en el seu moment es van seguir tots els protocols i procediments adequats. Més enllà de la responsabilitat individual, és legítim preguntar-se, que ens preguntem si la resposta institucional va ser l'adequada, més enllà de la resposta que ha donat la Universitat de Barcelona des de l'1 de juliol de 2025.

I sobretot, quines mesures preventives s'han extret d'aquesta experiència per al present i especialment pel futur. Probablement per a tots nosaltres aquesta és la pregunta més important, quines mesures preventives s'han extret d'aquesta experiència pel present, i especialment pel futur. Voldria finalitzar la intervenció amb la reflexió amb la que he començat. Les universitats són institucions centrals del

país, no només generen coneixement, sinó que eduquen, formen, projecten valors i oportunitats i alimenten el pensament crític.

Per això cal que siguem especialment exemplars.

Gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies també, diputat. Seria el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya i té la paraula la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. També voldria agrair al senyor Guàrdia, al senyor Abadal i també a la senyora Guitart que avui ens acompanyin i en nom de la Universitat de Barcelona perquè, malauradament, ja veuen que portem uns mesos que estem impactats amb aquest suposat cas múltiple d'abús de poder, de maltractament i de fins i tot assetjament sexual a investigadores i alumnes en el grup de recerca CREA.

Vagi per endavant que des del Partit Popular el que volem és contribuir a que tot el sistema universitari de recerca estigui lliure de comportaments que puguin atemptar contra la dignitat de les dones. I que, en cap cas, volem posar en qüestió el prestigi i l'excel·lència de les universitats públiques catalanes i el seu professorat que, de fet, pensem que té un gran nivell acadèmic i qualitat humana i que, a més a més, a nivell personal jo he tingut l'honor de formar-ne part durant més d'una dècada al llarg de la meva carrera professional.

Els voldríem proposar, plantejar tres qüestions. Però abans, sí que amb les explicacions que ens han fet volem posar en valor que la Universitat de Barcelona ha actuat amb celeritat i amb contundència per aclarir els fets des del moment en què rep la denúncia formal al juliol del 2025. I, a partir d'aquí ens han explicat molt bé com s'activa tota la comissió d'experts per fer la investigació, com s'ha fet aquesta investigació, i que finalitza finalment tot aquest trasllat dels fets a Fiscalia.

Una primera pregunta que els voldríem fer és si, pel que hem sabut a la premsa, la Universitat es personarà com acusació particular en el procés judicial i voldríem que ens ho confirmessin. I després, també a la degana, ens ha sorprès que ens digués

que al Departament de Sociologia ha estat necessari crear una comissió gestora, no?, la comissió permanent. Hem entès que és per dirigir el Departament de Sociologia. Per tant, no acabem d'entendre per què ha tingut aquest impacte tan important en el mateix Departament de Sociologia, que és l'àrea d'investigació.

Llavors, la primera pregunta ja quasi que no voldria ni entrar, perquè ja l'han dita tota la resta, tots els demés diputats que abans han parlat, però la pregunta és la primera que ens ve a tots al cap, no? I és què va fer la Universitat per esclarir realment el funcionament intern d'aquest grup CREA durant les dècades anteriors. És a dir, que sabem que des del 2016 o abans ja existia el blog de AfectadosCREA.org, i després, que també el grup CREA havia rebut denúncies. La del 2004, la del 2016, per manipulació i funcionament sectari, entre altres qüestions.

També entenem i som conscients que és un cas complicat, perquè justament el grup de recerca CREA es dedicava justament a recerca en casos de violència de gènere. Per tant, és per nota realment si tot això va endavant i es demostren aquests fets, realment és un cas rocambolesc, no? I, a més a més, tenint present també que Fiscalia va arxivar les denúncies anteriors. Però tot i això, sí que volem insistir en realment què va fer la Universitat per esclarir el funcionament intern del CREA durant els anys anteriors.

I una segona i una tercera pregunta. I per no repetir-me respecte a les intervencions anteriors és..., la segona seria si davant la complexitat d'aquest cas, amb clars indicis d'assetjament i d'abús de poder, voldríem saber quina vinculació ha tingut la universitat de Barcelona amb el Departament de Recerca i Universitats i el Departament d'Igualtat i Feminisme de la Generalitat. Perquè just en la sessió anterior, que vam tenir a finals de desembre en aquesta comissió, la consellera va ser molt genèrica, i ens va explicar que sí, que havien tingut un contacte amb la Universitat de Barcelona, i sempre respectant el principi d'autonomia universitària, però no ens va concretar res més.

Per tant, voldríem saber si la Universitat va informar la Generalitat d'aquest suposat greu i complex cas. I en cas afirmatiu, quan ho va fer i si van sol·licitar mesures d'actuació o de suport per part de qualsevol dels departaments de la Generalitat.

I la tercera pregunta, aquesta fa referència una mica a les dades, quant a les denúncies, a la tipologia de persones denunciants, els expedients disciplinaris, les mesures cautelars..., llavors aquí sabem que la Universitat de Barcelona ja ha presentat l'informe de transparència sobre la gestió de casos en l'àmbit d'igualtat, del 2023 i amb dades també del 24, i que van ser trenta-nou les denúncies rebudes per la Unitat d'Igualtat de la Universitat de Barcelona. Però en canvi, la consellera ens va dir que tenia constància que hi havia –en conjunt, no només a la UB–, catorze denúncies registrades. No sabem si és que només es referia a les denúncies contra el professorat, que llavors només amb la Universitat de Barcelona ja sumen setze.

Per tant, veiem que hi ha com un ball de xifres i entenem que és per manca de transparència per part de la Generalitat i creiem que les dades són importants per fer una diagnosi, un seguiment i una avaluació de les mesures.

I és per això que la tercera pregunta és: quan la Universitat de Barcelona envia a la Generalitat aquest informe que elabora la Unitat d'Igualtat de la Universitat cada any. I després, quina resposta reben de la Generalitat sobre l'anàlisi i seguiment que suposadament en fa, a partir de les dades que vostès els faciliten. I, en conclusió i ja per acabar, pensem que davant clars indicis d'abús de poder, de maltractament, d'assetjament sexual, des del Partit Popular creiem que s'ha d'actuar sense demores, amb plenes garanties jurídiques, com vostès també deien, i amb tota la contundència per aclarir aquestes greus situacions.

I per part de les universitats, però en estreta col·laboració amb els departaments competents de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, en primer lugar, agradecer la comparecencia del señor Guàrdia, del señor Abadal y la señora Guitart. Y bueno, más que nada por las explicaciones y los detalles que han ustedes comentado. A ver, el hecho que hoy

abordamos es muy grave, es extremadamente grave que esto ocurra en una universidad pública. No solo por los hechos en sí, que también, sino por la inseguridad que genera a partir de ahora, todas esas familias que confían el futuro y la seguridad de sus hijos a nuestras instituciones académicas.

Entonces, claro, haber llegado a este punto no ha sido casualidad, sino que es la evidencia de un fracaso sistémico, ¿no?, de un fracaso del sistema en su conjunto. Y además también esto es la prueba de que el entramado institucional, que ustedes, que todos los diputados aquí presentes sentados han estado montando nos sirve para proteger absolutamente nadie en determinados casos, sino que sirve para protegerse a sí mismos, a las instituciones y a su propia ideología.

Desde VOX queremos empezar enviando un mensaje claro a las denunciantes y es nuestro respeto absoluto a las denunciantes, pero nosotros no entendemos ese respeto, como un lazo de color que se tenga que llevar en la solapa o de una pancarta que se cuelgue en la fachada de la universidad o en el Parlament. El respeto a una víctima se demuestra realmente exigiendo a la justicia que funcione. Y que funcione de forma eficaz y de forma rápida.

Entonces, exigimos celeridad a la justicia, porque creemos que no se puede normalizar en ninguno de los casos, el hecho de que el acusado y las distintas denunciantes tengan que enfrentarse a un laberinto judicial que dura años, ¿no? Porque si un proceso judicial dura años, entonces ya dejamos de hablar de justicia, porque si la justicia llega tarde, deja de ser justa.

Entonces, nosotros creemos en la presunción de inocencia, como pilar jurídico esencial fundamental, pero también creemos en el castigo ejemplar para quien delinque. Entonces, ambos principios no sólo son compatibles, sino que además son indispensables para una justicia verdadera, para una justicia de verdad. Sin embargo, son precisamente estos pilares los que la izquierda lleva años intentando dismantelar y esa es nuestra realidad, porque pretenden acabar con la presunción de inocencia mediante leyes que permiten señalar, culpabilizar y estigmatizar sin aportar prueba alguna, sustituyendo el derecho por el activismo ideológico. Y eso lo hemos visto en este caso y en muchos anteriores y me da la sensación que lo vamos a seguir viendo.

Y al mismo tiempo, también pretenden acabar con el castigo a los delincuentes, rebajando penas como hemos visto con sus leyes, suavizando condenas, convirtiendo las cárceles en mansiones de lujo. Entonces, esta es la gran paradoja de una sociedad secuestrada por una izquierda rancia y profundamente irresponsable. Esta es nuestra realidad.

Entonces, frente a este modelo fallido, desde VOX defendemos una justicia firme, una justicia garantista y eficaz, que proteja los inocentes cuando lo son, y que castigue sin ambigüedades a los culpables cuando así se demuestre. Entonces, en este sentido, si se confirman estos hechos de los que hoy hablamos, este individuo debe pagar con todo el peso de la ley, porque lo normal y lo decente sería que, quien comete tales atrocidades pues no vuelva a pisar la calle para repetirlas.

Entonces, otro ámbito del que también queremos hablar es sobre el tema de la responsabilidad política. Y aquí es donde entramos en el corazón de la gestión universitaria en Cataluña. Desde el *Govern* de la Generalitat i desde todas las instituciones universitarias llevan años bombardeándonos con la necesidad de crear unidades de igualdad, comisiones de igualdad, observatorios de género, *bústies ètiques*, delegaciones de diversidad, protocolos contra el acoso..., ustedes se han referido a varios. Claro, entonces se han gastado millones de euros de todos los catalanes en contratar, por ejemplo, asesores, en redactar manuales de lenguaje no sexista y en impartir cursillos ideológicos que nadie ha pedido y que precisamente es la realidad la que demuestra que no sirven absolutamente de nada y nos da la razón.

Entonces, en este sentido, ¿dónde estaban todos estos recursos en este caso, por ejemplo? ¿Cómo han funcionado? ¿De qué han servido, por ejemplo, las unidades de igualdad, la comisión de igualdad de la Universidad de Barcelona, si un catedrático ha podido presuntamente abusar de varias mujeres de forma sistemática? La respuesta es muy sencilla y a la vez dolorosa, y es que no han servido absolutamente de nada.

Y es que, para colmo, resulta que también el denunciado se presentaba en la red social –esto es una noticia de Radiotelevisión Española–, que decía que en la red social X se presentaba como científico número uno en *gender violence*. Es decir,

además era un referente en la lucha académica contra la violencia de género. Entonces es que esto parece una broma.

Parece una broma, pero es que no lo es. Es la realidad. Es lo que tenía el señor puesto en su red social. En definitiva, lo único que queda demostrado y además de forma reiterada, es que quien se dice abandonado de la lucha contra la mujer debería revisar primero lo que hay dentro de su casa. Y no hablo solo por la Universidad de Barcelona, sino también hablo por el Partido Socialista, por En Comú Podem y demás.

Estas unidades, por tanto, unidades de igualdad, no están diseñadas para proteger a la mujer, están diseñadas para alimentar una maquinaria de propaganda, una maquinaria propagandística sin precedentes. Y el único objetivo que tienen es colocar a los afines donde se vive de la subvención y donde se prioriza la perspectiva de género sobre la seguridad real. Y ese es el principal problema que tenemos hoy.

Y esto es así ya que, mientras el equipo del rector de la Universidad de Barcelona y el resto de instituciones universitarias de Cataluña estaban centrados en lo que les pide la Generalitat, que no es otra cosa que centrarse en chorradas como, por ejemplo, el lenguaje inclusivo, resulta que había mujeres en la universidad que estaban siendo presuntamente agredidas. Y eso hay que ponerlo y hay que decirlo sin ambigüedades. Mientras ustedes, y me refiero también a los diputados que están aquí sentados, gastaban el dinero en cartelería de color violeta, pues el presunto agresor seguía en su despacho.

Entonces, claro, decía el señor de la CUP, no es que claro, es sentido común. ¿Es esto sentido común, señor de la CUP? Lo digo porque son sus medidas y son las que precisamente han fallado estrepitosamente. Entonces, no sé, me gustaría que aclarara si realmente es sentido común o no. Ahora bien, lo peor de todo es que todo esto, digamos, todas estas tonterías se han impuesto durante muchos años y se siguen imponiendo por los sucesivos gobiernos de la Generalitat. Por tanto, tenemos a un gobierno que se dedica a malgastar el dinero de todos los catalanes, por cierto, asfixiados a impuestos, para que luego tengamos...

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Diputada, li hauria de demanar que tornés a la qüestió a la qual fem referència, si us plau.

Júlia Calvet Puig

Jo crec que en cap moment m'he desviat. Va tot relacionat, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

No, estem parlant d'unes compareixences que no tenen res a veure amb la gestió del Govern o amb les polítiques del Govern de la Generalitat. Per tant, li demanaria, si us plau, que se centrés en el tema que ens ocupa.

Júlia Calvet Puig

El problema es que se ha montado un sistema en el que el problema es, oye, que la institución no se vea manchada. Y luego todo lo demás, pues mira, si se silencia, pues no hay ningún problema, mientras la institución no quede manchada..., ya los hechos me remito. En definitiva, la realidad vuelve a darnos la razón, y es que de nada sirve toda esta propaganda, porque por tanto, para todo esto, yo creo que ya es hora de dejarse de eslóganes, de dejarse de erigirse en jueces de la moral y de apartarse para que actúe la única que garantiza verdad y justicia, que es la justicia de verdad. Todo lo que estamos aquí haciendo es simple paripé.

Entonces, mi pregunta va en este sentido. Ustedes, ¿cómo valoran estos mecanismos como la bústia ética, las comisiones de igualdad y demás, viendo que han fallado estrepitosamente? Pues me gustaría saber su opinión.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Moltes gràcies. Seria el torn ara del Grup Parlamentari del PSC. Evidentment, el que es fa en aquesta comissió i el que es fa al Parlament de Catalunya és representar la sobirania del poble del nostre país i, per tant, té tota la utilitat del món. I ara el diputat del PSC, el senyor David González Chanca, té la paraula.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. I agrair també, evidentment, la representació de la Universitat de Barcelona que avui ens acompanya en aquesta comissió, el senyor Guàrdia, el

senyor Abadal i la senyora Guitart, per les explicacions davant d'una situació complexa i d'un tema complex, tal i com han descrit en tot moment.

El primer que vull fer és llançar un missatge polític contundent. Des de fa uns mesos i una setmana, el nostre grup parlamentari ha rebut en més d'alguna ocasió algun missatge, algun correu electrònic per parlar precisament del que ens ocupa avui, del cas i de la denúncia d'abús de poder i d'assetjament sexual. Des del nostre grup parlamentari, tal i com s'ha dit també per part de la universitat, hem posat a disposició els nostres serveis jurídics per poder acompanyar i per donar suport a qualsevol víctima que hagi denunciat o que estigui en condicions de denunciar una situació de maltractament i d'injustícia.

I posem tots els recursos disponibles perquè aquelles que han denunciat i aquelles que potser no han anunciat però haurien de fer-ho tinguin totes les facilitats del món perquè així sigui, per combatre una situació d'abús de poder i d'assetjament sexual, que de bon tros no pot representar els valors de la Universitat de Barcelona, és evident. Però, malauradament, i aquí ho sabem tots, ningú pot dir que la universitat, aquesta o qualsevol altra, cap espai en el món pugui estar allunyat d'una situació d'aquest tipus, de discriminació masclista, d'una situació d'abús de poder i una situació d'assetjament sexual.

I s'ha de tenir barra per aprofitar aquest espai, aquest moment en què estem parlant d'aquest tema, com per fer un discurs com el que acabem d'escoltar i que la dedicació dels recursos, del protocol i de comissions d'aquest estil són dedicar els diners a xorrades, però no li donarem més eco a la ultradreta.

Vostès ens han explicat aquí l'activació del protocol que van fer des de mitjans de l'any passat, del 2025. Ens han detallat pas a pas quines han estat les situacions que s'han trobat i que han anat descrivint. El primer que volem preguntar, en tot cas, és..., crec que han explicat que al desembre del 2025 hi ha la darrera resolució. En tot cas, quines creuen que seran les següents passes i quin és el calendari que tenen previst per la resolució definitiva? Perquè saben perfectament i són conscients que els temps en una situació d'aquest estil tenen molt a veure també amb la forma, no?

I, efectivament, hem conegut alguns dels detalls d'aquesta denúncia i de les denúncies que han sortit en el cas CREA, les hem conegut a través de mitjans de comunicació, de situacions que fan por, que no poden agradar ningú i fan autèntica por. I el que necessitem és aclarir-ho el màxim possible de la feina que vostès realitzin i puguin realitzar o que hagin realitzat ja, però, sobretot, també, de mans de la justícia. Estem parlant d'una situació que pot esdevenir, que esperem i té tota la pinta que serà així, situacions penals, situacions criminals i, per tant, esperem que la justícia es pugui pronunciar per fer això precisament, no?, justícia.

Les preguntes són, del que ha pogut passar fins ara, si ha estat una prolongació d'anys, com s'ha explicat i com hem conegut a través dels mitjans de comunicació, la primera pregunta és, què creuen que ha pogut passar perquè aquesta situació s'hagi prolongat durant tant de temps. La segona, amb la intenció que no es torni a repetir mai més, és què pot fer la Universitat de Barcelona perquè una situació de discriminació d'aquest estil no es torni a repetir. I la tercera, que crec que és la més important i la més interessant, és de quina manera creu que el sistema ha pogut fallar, perquè quan hi ha una situació i una discriminació com la que estem parlant, no falla una persona, no falla, segurament, una comunitat, sinó falla la societat en el seu conjunt.

Quines són les eines que ens falten com a societat i com a sistema universitari, com a sistema de recerca, per establir nous mecanismes que puguin detectar abans situacions d'aquest estil i, sobretot, que puguin donar una resposta més ràpida i més àgil. Confiem que tot el que es pot fer s'ha posat en marxa, que tot el que pot succeir a partir d'ara acabarà succeint i, en tot cas, posar-nos, torno una vegada més, a disposició de qualsevol persona, en aquest cas o en qualsevol que es pugui trobar a la vida per denunciar que la violència masclista, malauradament, és estructural i el que hem de fer és treballar cada dia, també des d'aquest Parlament, perquè casos com aquests no succeeixin mai.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Doncs gràcies, també, diputat. I ara tornaria a ser el torn dels compareixents després de les intervencions. Tenen vint minuts per intentar poder donar resposta a les diferents qüestions que s'han plantejat. Per tant, quan vulgui, rector.

Joan Guàrdia Olmos (rector de la Universitat de Barcelona)

Moltíssimes gràcies de nou, presidenta. Jo els he de confessar que sempre, quan arriba aquest moment, tinc la sensació que necessito com unes cinc hores per poder respondre tot, que ja sé que no tinc i, per tant, vostès em disculparan, però segurament em deixaré alguna cosa al tinter. Intentaré tocar els elements més rellevants. I els hi vull agrair... Hi ha un detall que vostès no perceben i és que vostès parlen de fets que han conegut de forma distal. Aquí l'únic que ha llegit totes les declaracions de les víctimes soc jo. I, per tant, el que intentaré fer ara és explicar-los el context general que vostès no tenen perquè estic d'acord amb vostès. El que hem de treballar és conjuntament. La institució es va regular al meu país amb la necessitat de ser proactius en moltes coses.

El diputat de la CUP em preguntava... No, perdó, de comuns, em deia... Havien vostès preferit que nosaltres haguéssim comparegut abans, igual que algú feia referència, crec que la diputada, la senyoria del Partit Popular. Sí, el que passa és que si haguéssim comparegut en aquell moment, la meva resposta avui seria, no ho sé, perquè fins a finals de desembre jo no vaig tenir accés al contingut de res. Per tant, quan va arribar la convocatòria, el que vam fer bàsicament és demanar que en el moment processal que se'ns demanava la compareixença, la meva resposta a les preguntes que vostès han formulat seria única: «No en tinc la menor idea.»

Perquè quan vostès posen en dubte el funcionament d'un protocol, els haig de dir que funciona tan bé que qui pren la decisió, que sóc jo, no ho fa fins que el protocol acaba el seu períple i hi ha tota la documentació perfectament recopilada. Jo, com a ciutadà, puc fer les valoracions que vostès vulguin, i de fet puc coincidir en moltes de les seves valoracions, perquè l'alarma interpel·la i ens interpel·la a tots i a totes, però des de la meva responsabilitat la decisió la prenc quan aquest procés i un protocol perfectament definit comença i s'acaba amb totes les garanties jurídiques. Per tant, no hem comparegut abans perquè, insisteixo, la resposta a les preguntes que vostès han formulat seria: «No ho sé.»

Aprofitaré l'esquema de la diputada d'Esquerra Republicana, que era ordenat i, per tant, això ens permet parlar una mica sobre aquestes qüestions. Anticipo, senyoria, quan parla vostè de milions dedicats a aquests temes, m'encantaria, m'encantaria

que els poders públics dediquessin milions a la universitat pública, m'encantaria. No és el cas, no pateixi.

Tornem a l'esquema d'abans. Anem a la pregunta que vostès formulen d'una forma reiterada. Són fets, succeïts en el PAD, sembla que la consciència institucional... Mirin, jo el 2004, ho dic perquè algú hi feia referència, ja no era vicerector, nosaltres vam acabar el nostre mandat amb el rector Tugores, just quan es va encarregar a la comissió Interna la informació. Per tant, jo en aquell moment no vaig tenir accés a cap informació, però sí sé que la Fiscalia va arxivar els fets i que la comissió Interna tampoc va trobar en aquell moment elements que permetés intervenir. Estem parlant del 2004-2005. I afegeixo, afortunadament, del 2004 al 2005, tots, el Parlament de Catalunya inclòs, hem millorat. Perquè alguns fets que succeïssin ara, el 2004, probablement passarien desapercibuts en aquesta cambra.

El 2016 es torna a plantejar el mateix tema i torna a succeir exactament el mateix. Fiscalia archiva, la comissió Interna avalua amb els criteris del protocol del 2016 i la seva resolució és la que vostès coneixen. Ara bé, vull cridar la seva consideració en dos petits detalls que són importants. La persona que s'imputa en aquests fets, entre el 2004 i el 2016, deixa de dirigir el grup. Surt del focus. I, a partir del 2015, escapen dels mecanismes que la Universitat de Barcelona té definits pel seguiment de les seves estructures de recerca. Per tant, la Universitat de Barcelona va fer i tant que va fer. I va fer fins a l'extrem que en aquells moments va aplicar els protocols que en aquells moments succeïen i estaven vigents.

Després vull fer-los un aclariment. Ens estem centrant en un cas que ha tingut un ressò mediàtic, dissortadament no és l'únic, vostès no em pregunten pels altres. Perquè un dels elements fonamentals de tota aquesta qüestió és, efectivament, senyoria, sancionar contundentment quan hi ha proves fefaents de mala praxis i o de delicte. Nosaltres no som la Fiscalia, però sí que som una universitat preocupada per la mala praxi. I quan tenim evidències que es donen, sancionem.

I la meva obligació és dir-los que això és així i que, per tant, quan enviïn un missatge a la gent jove sobre el sistema universitari català, facin-me el favor de recordar que la mala praxis, la vulneració dels comportaments ètics, dels codis ètics interns, es sanciona de forma exemplar. I això ho afirmo perquè sóc jo qui firma les resolucions.

I, per tant, sé a qui sanciono, de quina forma. Altra cosa és que no en fem publicitat per raons òbvies.

L'altre element que vull que tinguin en compte és que les persones demandants, en la seva immensa majoria, no estan vinculades a la Universitat de Barcelona des de fa molts i molts anys. I afegeixo, la meva decisió en la resolució del rector de la Universitat de Barcelona està basada en fets succeïts el 2012, 13 i 14. Per tant, no som aliens a la història dels fets, al contrari, perquè som sensibles a que, efectivament, l'òptica del 2025-2026 és una òptica, afortunadament, molt més compromesa institucionalment. I atenent aquest compromís, actuem. I actuem amb contundència. Inicialment es suspèn l'investigador principal, subseqüent, la nostra comissió ens envia l'informe final, actuem i suspenem les persones implicades.

Vull que tinguin present que la documentació que rep el rector i jo implica, bàsicament, quatre documents. Un document que és l'informe de la comissió. Que valora les declaracions, etcètera. Un segon document, que són les declaracions transcrits a les que jo accedeixo al final del procés i que, per tant, dibuixen fets, insisteixo, succeïts fa dotze anys, tretze anys. Un tercer document, que és un informe, diguéssim, demanat pel nostre servei jurídic a un penalista, que ens indica fins a quin punt els fets que es descriuen poden ser constitutius de delictes i, per tant, es recomana que la Fiscalia actuï i, quart, les pròpies recomanacions jurídiques del nostre servei.

Per tant, quan prenc la decisió que vaig prendre i que sostinc és perquè tinc l'evidència de dues coses. La primera, hi ha fets que poden ser constitutius de delictes i que, per tant, la Fiscalia ha d'intervenir. I quan acabi aquest procés i passin de presumptes a fets comprovats, tots, vostès i nosaltres, esperem que la justícia actuï amb contundència. Però, paral·lelament, hi ha fets en què la Universitat de Barcelona se sent implicada i usada d'una forma perversa des d'elements externs a la universitat, perquè és un grup que ja no està a la casa i que actua amb professors de diverses universitats.

Però algú deia, clar, amb el nom de la Universitat de Barcelona s'obren portes. Oi tant. I és per això que la Universitat de Barcelona es presentarà com a acusació particular, perquè ningú farà ús d'una institució pública de referència per objectius

perversos, que van més enllà dels nostres codis ètics i de la nostra missió com a institució responsable de recerca i d'ensenyament. I aquest, senyories, és el canvi fonamental que es dona en l'exercici d'un protocol d'aquestes característiques. En els casos anteriors, la Universitat de Barcelona va atendre la resolució de la Fiscalia.

El 2025, el rector i els serveis jurídics, la unitat d'igualtat, tots els tècnics que intervenen en aquesta posició, la pròpia facultat, la comunitat acadèmica, els estudiants entenen que no es pot actuar vulnerant els codis ètics, usant el nom de la Universitat de Barcelona de forma perversa. Haurem d'estar amatents al que la Fiscalia fa. I ja els he dit abans que la nostra comissió interna seguirà treballant perquè, efectivament, si hi ha evidències de mal ús en l'àmbit de recerca, i tant que hi intervindrem, i no serà la primera vegada. Quan vostès parlen d'una auditoria del resultat de recerca –la senyoria d'Esquerra Republicana hi feia referència–, efectivament, quan la nostra comissió acabi totes les anàlisi i acadèmicament tinguem l'evidència que hi ha un mal ús d'aquest àmbit, hi intervindrem.

Deixin-me que els digui que la producció científica d'aquests investigadors i investigadores és pública. S'ha sotmès a la verificació de tota l'estructura de recerca que el món té assumida com a criteri compartit. No és la Universitat de Barcelona la que decideix que un determinat article es publiqui o no es publiqui. De fet, la bona praxis implica que nosaltres no podem avaluar gent propera, i això els editors, revistes, com vostès saben perfectament, ho fan. Per tant, la comunitat internacional ha avalat tota aquesta producció, òbviament, perquè no tenien ni indicis ni coneixements del que pot haver de l'estructura interna. Els puc garantir que quan la nostra comissió acabi la seva feina, si hi ha indicis evidents de mala praxi en l'ús de l'àmbit de recerca i de producció de coneixement, actuarem amb la contundència que hem actuat en altres casos.

Hi ha una qüestió bàsica, què passarà ara? Doncs, del que els acabo d'explicar, crec que s'intueix. Esperarem que la justícia faci la seva feina. La senyoria feia referència a que sigui eficient. Algú parlava de la rapidesa, efectivament. Nosaltres hi estem d'acord. I, per tant, és una jurisprudència que és aliena a nosaltres i que estarem amatents. A la que a nosaltres ens pertoqui, insisteixo, la els he dit abans, el que

succeirà és que quan la comissió acabi i el rector torni a tenir l'informe final de les actuacions fetes, actuarem.

Se li plantejava a la degana l'impacte important de crear una comissió en el departament? Oh, és clar, perquè la persona suspesa era la cap de departament. I, per tant, quan suspèn cautelarment una professora que era la cap de departament, s'ha d'instituir un mecanisme alternatiu de direcció del departament. No hi ha d'haver un buit entre una cosa i l'altra.

Però plana, sobre les seves intervencions, dos o tres mecanismes als quals em vull referir. Algú deia, els protocols no serveixen. O algú de vostès deia, l'estructura ha fallat. Mirin, precisament perquè l'estructura s'ha anat modificant al llarg del temps i, insisteixo, eh?, no escoltaran de mi un sol argument que vagi en la línia de, «jo no era el rector, jo no hi era». Repeteixo, estem en els fets del 2014. Per tant, no estem aquí.

Però, precisament, l'evidència que els temps han canviat i que els protocols, almenys el que la Universitat de Barcelona planteja funciona, i funciona força bé, és que abans d'estar en aquesta compareixença tenim professorat suspès cautelarment, tenim mesures preventives i d'acció, hem intervingut directament en àmbits per pal·liar-ho i s'han desplegat totes les mesures d'acompanyament que el protocol estableix, des de l'acompanyament jurídic fins a l'acompanyament psicològic, els invito a que llegeixin el protocol. I un dels grans avantatges que hem après tots plegats és que l'aplicació contundent d'un protocol dona seguretat a tothom, a la institució, a qui demanda i a qui és demandat.

Com a ciutadans, vostès i jo ens alarmem, sensatament alarmats. Com a responsables públics hem de posar ponderació i seguretat jurídica i contundència quan calgui, contundència i exemplaritat. I vostès no pateixin que quan arribi aquest punt la tindrem.

I la segona és... Perquè hi ha una qüestió que vostès pregunten i jo també m'ho he preguntat moltes de vegades. Suposo que no els hi dic res nou si els hi dic que hi ha un moment en què jo mateix tinc aquesta solitud estranya de prendre una decisió en solitari, gens còmoda, gens fàcil, però hi ha una qüestió que és fonamental: què fem de malament col·lectivament perquè aquestes persones, homes i dones

implicats en aquests afers, no ho comuniquen, no ho porten a la institució. No nosaltres, eh?, estic fent una referència molt global. I aquesta és una qüestió fonamental.

I si em pregunten de què potser estic més satisfet, i entendran que parlar de satisfacció en aquest escenari no és el més adequat, però entenguin-me on vull anar, del que puc sentir-me més satisfet com a responsable de la Universitat de Barcelona és haver creat el cultiu intern on hem generat el marc de confiança on aquests fets sí poden ser denunciats institucionalment i la institució acompanya i respon. I aquest clima de confiança –recordo que algú de vostès feia referència a aquest concepte–, aquest clima de confiança és fonamental perquè qui visqui lesionats dels seus interessos i vegi danyat, com vostè molt bé assenyalava, les seves expectatives, ho posi en marxa.

I és aquí on les mesures reparatives i compensadores adquireixen sentit, perquè quan tinguem l'evidència del que s'ha fet tindrem l'evidència del que s'ha de castigar i com s'ha de reparar. Però, insisteixo, hauríem de treballar tots i totes d'una forma molt més contundent perquè aquest clima de confiança davant de l'anomalia es doni. I potser sí, les institucions són massa lentes per crear aquests climes de confiança, potser sí. Però, insisteixo, l'element... Mirin, a mi sempre em van explicar que la universitat era una institució on fins i tot les parets ensenyaven. I és veritat, si algun dia vostè es veu en una tarda al Paranimf, veurà que el Paranimf està ple de noms i de dibuixos de gent que val la pena recordar –aprofito per dir «amb molt poques dones», tanco parèntesi.

Doncs això que estem fent col·lectivament també ha de ser un motiu d'ensenyar. Perquè la gent jove ha d'entendre que té un mecanisme de confiança amb el qual la institució respon. I això, em permetran que els hi digui que és, evidentment, responsabilitat nostra i així ho hem demostrat, però, a més a més, també és responsabilitat seva.

Al marge d'això, la senyoria plantejava la coordinació de les dades dels informes. Nosaltres hem pres com una, crec, si estic equivocat em corregiran, una mesura de praxis de transparència, donar un informe cada any al nostre claustre dels casos. Les discrepàncies vénen perquè nosaltres en el còmput inicial incorporem tots els

elements que es donen entre altres col·lectius que no és professor, professor. És a dir, els casos que podem donar-nos de desajust poden ser entre alumne, alumne, professor, alumne, alumne, professor, PAS amb professor..., perdó, però ja m'entenen què vull dir. Per tant, tenim una diversitat. El que fem, bàsicament, és fer un report, perquè així entenem que ajudem a que aquests temes siguin coneguts per la nostra comunitat. Evidentment, no identifiquem perquè la confidencialitat ens obliga, però sí els reportem tots els casos, totes les situacions, cada una d'elles.

És un... Perdonin-me l'expressió, *aviso a navegantes*. I vaig al final amb el minut i mig que em queda, ja em disculpareu, però... Com s'evita? Mirin, ni vostès ni nosaltres tenim la mesura evident per evitar la perversió humana. Tant de bo, eh? Però ja els anticipo que no la tenim. Quina és la manera de dibuixar un escenari adequat? El que els acabo de comentar. Hem de dibuixar un escenari de confiança, al qual també algú de vostès feia referència. Aquelles persones que no s'han... De fet, hi ha una dada molt interessant i és que persones afectades s'han anat incorporant al llarg del procés. És a dir, de les onze persones inicialment que han sigut declarants, s'han anat incorporant altres al pas del temps. Això què vol dir? Home, vol dir que hem dibuixat un espai de confiança.

I, per tant, el que hem de fer és seguir treballant per dibuixar aquest espai de confiança on, quan hi hagi evidències d'aquests casos, puguem actuar amb la premissa de confidencialitat, suport i acompanyament, garanties jurídiques i, efectivament, quan hi hagi evidència o de mal ús ètic de la institució o de delictes, la justícia que actuï, i que les institucions actuïn amb tota la contundència que calgui. No perquè l'àmbit exemplaritzant sigui l'únic, però, en aquest moment, cal. Probablement, d'aquí cinc anys, quan tot això hagi sedimentat més i les noves generacions ho tinguin perfectament més assumit, probablement el camí sigui un altre.

Em sap greu haver-me estès amb aquestes consideracions. També els recordo que les..., ho dic pel comentari del Partit Socialista, les resolucions les signa el rector, no el vicerector. Per tant, el vicerector assumeix clarament les meves decisions en aquest..., (*Veus de fons.*) Perdó, de Junts. Disculpes, sí, ja no havia vist la bandereta al..., el vicerector el que fa és assumir les resolucions que el rector signa.

Acabo donant les gràcies –insisteixo–, per donar-nos aquesta possibilitat d'explicar-nos. És un tema complicat, que requereix molts matisos, però crec que, entre tots anem en el bon camí.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Doncs el temps s'ha esgotat. Agrair als tres compareixents, al rector, al vicerector i a la degana que avui ens hagin acompanyat, que hagin fet aquesta compareixença, també que hagin respost totes les qüestions que se'ls han plantejat i, en tot cas, esperar que es pugui resoldre de la millor manera.

Ara suspenem la sessió i anem a buscar els altres compareixents. En tot cas, reiterar l'agraïment per part d'aquesta comissió i del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament de Catalunya

Bona tarda de nou, reprenem la sessió i em sembla que m'han de comunicar una substitució?

David González Chanca

Gràcies, presidenta. La substitució del diputat..., quin diputat? Sí, Manel Ezquerra Tomàs, *(Veus de fons.)* Per la Gisela Navarro, això.

Gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament de Catalunya

Perfecte, gràcies, diputat.

Compareixença d'una representació de l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona per a informar sobre les accions dutes a terme per la Universitat de Barcelona amb relació a un cas d'abusos de poder i de violència sexual comesos per un catedràtic emèrit

357-00833/15

En primer lloc, agrair a la senyora Trinidad Donoso Vázquez, representant de l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona, que vingui a comparèixer avui al Parlament de Catalunya. Acabem de tenir també, senyora Donoso, diverses compareixences, en aquest cas des de la institució, per explicar-nos aquest cas. Ara seria el seu torn. En aquest cas, com ja li han dit, disposa de quinze minuts per comparèixer i després els diferents grups parlamentaris podran plantejar les qüestions que els semblin adients per un temps de cinc minuts i després vostre podrà tornar a disposar de deu minuts per respondre. Per tant, sense més preàmbul, quan vulgui, agrair-li en nom del Parlament de Catalunya que avui sigui aquí. *(Veus de fons.)* Jo l'avisó, però allà, ara, quan posi el temps a l'hora, veurà el temps i..., d'acord?

Trinidad Donoso Vázquez (representant de l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona)

Moltes gràcies per aquesta compareixença. Jo represento l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona i nosaltres, a veure, nosaltres no tenim entitat jurídica, nosaltres som una assemblea autònoma que el que intenta és testar el que passa a la universitat per intentar sempre millorar-la, no? I amb una perspectiva de gènere, d'alguna manera, perquè per això ens diem «Assemblea Feminista», és la nostra funció a la universitat.

Nosaltres... Explico una mica la cronologia ràpid del que vam fer i del que ara esperem. O sigui, nosaltres vam fer arran de la sortida a premsa del que havia passat amb relació al cas, diguem-li d'alguna manera, Crea, i vam treure un comunicat dient que volíem una investigació una mica seriosa, una mica curada, amb certa independència. I per això, perquè aquesta investigació es portés a terme, el que havien de fer és apartar cautelarment algunes persones que eren de Crea i ocupaven càrrecs de poder, no? Perquè si no pensàvem que podien interferir. Aquest va ser el nostre primer comunicat, d'acord?

Bé, la Universitat de Barcelona inicia les investigacions i després d'iniciar les investigacions, nosaltres traiem un segon comunicat i el que demanem a la Universitat de Barcelona és que ha de protegir, d'alguna manera, aquestes persones

denunciants. Perquè a les xarxes socials cada dia eren uns quants bots, tuits, que es deia abans, amenaçant, insultant, denigrant aquestes persones denunciants. Nosaltres no sabem qui són, que quedí clar, l'Assemblea Feminista no sap qui són les denunciants ni vol saber-ho, no és una cosa que...

Nosaltres no fem investigació periodística. Això ha de quedar claríssim, d'acord? Però nosaltres vèiem el que estava passant i li vam demanar en un segon comunicat a la Universitat de Barcelona que fes una actuació amb relació al tema. I després nomenàvem, perquè al primer comunicat no dèiem noms concrets, però al segon comunicat sí que ja dèiem noms concrets, d'aquestes persones haurien d'estar..., nosaltres no dèiem res d'apartar les persones, no ho sé, acomiadar-les o coses rares, sinó apartar-les cautelament, que eren la directora del Departament de Sociologia, la directora del grup tesis de Sociologia, la directora del grup Cresud i la directora del subdoctorat de Sociologia, d'acord?

En aquest segon comunicat nosaltres vam demanar adhesions. I jo vull que vosaltres entengueu, com a persones responsables una mica de monitoritzar la universitat i la societat en general, que nosaltres som una assemblea que inclús ara, si preguntes a alguna persona de la universitat et dirà ah?, però hi ha una assemblea a l'UB? Perquè no tothom ho sap. Llavors nosaltres vam fer el comunicat, bé, a veure si hi ha més gent que s'adhereix al comunicat i tal. Escolteu, quatre-centes persones, eh? Vam quedar desbordades, sorpreses i desbordades, perquè aquestes quatre-centes persones, hi havia catedràtics, catedràtiques, lectores, associades, jo què sé, què falta? Titulars, agregades, de tot hi havia, no? I de tota Espanya. Les universitats catalanes estaven totes representades i fora de Catalunya, moltes universitats.

Això de persones individuals, però de grups, el que diem associacions són grups, cinquanta. Grups de recerca del País Basc, de Madrid, de tot arreu. Fundacions, associacions, entitats del Tercer Sector. Per què explico això? Perquè jo crec que és important, perquè això no va ser ja una adhesió de ai, mira, aquesta gent aquí passen coses rares i nosaltres volem adherir-nos. No, va ser un clam. Un clam perquè vol dir que molta gent sabia des de fa molt de temps que hi havia alguna cosa rara a CREA, que passaven coses. Sinó com..., vosaltres com us expliqueu, diguéssim, aquesta resposta d'aquesta manera?

Bé, nosaltres tenim ara, o sigui, jo vaig a explicar el que nosaltres volem ara, què és el que demanem. Nosaltres ara demanem a la Universitat de Barcelona que continuï, perquè vostès ja han sentit, imagino, tota l'explicació cronològica del rector, de com han anat els fets i que en aquest moment ja està a Fiscalia, no?, que ja està derivat, totes aquestes coses que no penso repetir ni molt menys, però, quan el rector va treure el comunicat dient, la comissió que nosaltres hem creat per investigar ha considerat que els fets són per traslladar a judicial, però nosaltres per la nostra part continuarem investigant i això és el que demanem. Perquè mireu una cosa, denúncies contra CREA hi ha hagut tres al llarg dels anys. La Fiscalia, una, li va donar la raó a la persona i dos, va arxivar. Per què va arxivar-les? No va dir, bé, vostès ja saben, saben més que jo en aquest sentit de terminologia, de qüestió de drets i tota la resta, no? No perquè no digués aquesta té la raó, aquest no té la raó, sinó perquè no hi ha suficients indicis, això és el que va dir.

Però què passa? Que el que hem de tenir en compte és que surti el que surti a Fiscalia, la universitat ha de continuar investigant perquè CREA està a la universitat. No val dir que des del 2015-2020 CREA ja va ser fora de la universitat i es va muntar un limbe allà, a Europa, no, no, perquè CREA el que va ser és dividir-se en tres grups de recerca, la mateixa gent continuava allà a CREA i, per tant, totes, diguéssim, d'alguna manera, les estratègies, les tècniques, la manera de funcionar, tot continua a la universitat. Per tant, hi ha una part, diguéssim, que la universitat no ha de deixar perquè digui, bé, ja com està a Fiscalia, doncs ja està a Fiscalia. Jo crec que no ha de ser així.

Si vostès no tenen aquesta..., perquè és molt difícil arribar, això m'ha arribat perquè..., bé, això està publicat, jo no diré res que no estigui publicat, que no estigui en alguna part, vull dir, que no pugui després presentar que el que jo he dit està d'alguna manera allà..., però, precisament, en una notícia de diari deia que quan va enviar a la Universitat de Barcelona la primera denúncia a la Fiscalia, la va arxivar, però l'instructor que portava tot va dir *—esto está escrito en castellano—*: «Esta actitud de dirigismo, control e intromisión se manifiesta en injerencias muy intensas en la vida privada de sus miembros, así como prácticas y conductas de carácter sectario. Realizar insinuaciones de carácter sexual y en algún caso, realizar conductas que las personas afectadas han vivido como un acoso sexual.»

Per tant, l'instructor va demanar una investigació rigorosa i que es prenguessin mesures preventives. Això no es va fer. Fa molt de temps, ja s'ha acabat, ara estem en l'ara, no? Però ara sí que volem que la Universitat de Barcelona continuï aquesta investigació. Perquè la investigació aquesta no només és... O sigui, crida molt l'atenció això de les agressions sexuals. Són molt greus i tot el que sigui, però és que CREA és un entramat que no només és el tema d'agressions sexuals. Hi ha un tema que és acadèmic docent. Hi ha un tema que és recerca. I jo diria una cosa més, que hi ha un tema de convivència. No podem oblidar-lo.

Per què hi ha un tema de docència? Perquè ha sortit també a la premsa, i jo els podria explicar, com les persones que són de CREA i són docents no compleixen el pla docent. A més de no complir el pla docent, expliquen elements que se podrien titllar que no tenen rigorositat científica perquè no la tenen, perquè no es pot dir que una de les principals figures del segle XX i XXI és un senyor que, si us plau, consultin el món mundial, no el coneix ningú. O sigui, això no és rigorositat.

Clar, un no pot dir llibertat d'expressió, no miri, perdoni, llibertat d'expressió, la llibertat d'expressió té tres límits. Un és el pla docent, perquè si ens carreguen el pla docent, rebentem la universitat, passa per una comissió, passa pel Consell de Departament, passa pel Consell d'Estudis, que l'ha d'aprovar, cadascú l'ha d'aprovar. Després surt allà i es publica. Ha d'anar a missa. Ens prenem seriosament les coses de l'acadèmia o no ens les prenen seriosament. Si ens les prenen seriosament, va a missa. Després molta gent dirà, no compleixo el pla acadèmic, el pla docent, perquè resulta que no arribo, no tinc temps... Tot això ja ho sabem, però que no m'expliquin que el canvien el contingut totalment en qüestions com aquestes. Per tant, hi ha una part acadèmica que és aquesta.

La part acadèmica també està relacionada amb el tema de la recerca perquè també porto tot el tema de com, d'alguna forma, les investigacions portades a terme per CREA no passen els controls acadèmics necessaris, tant per la investigació i la recerca com per després la publicació. I això m'imagino que tots vostès ho saben perquè és una mica llarg, Hipatia Press, disset revistes, aquestes disset revistes estan gestionades per gent de CREA en edicions i comissions de les edicions, o

sigui que, per tant, no necessiten que el comitè d'ètica de la UB doni el vist i plau, perquè el donen ells que tenen un comitè d'ètica.

Però jo tinc aquí escrit, el comitè d'ètica de CREA no compleix les normatives específiques per un comitè d'ètica. Primer, no tenen personalitat jurídica i no podrien tenir, però en cas que la tinguessin, s'haurien d'ajustar al que diu la normativa que ha de tenir un comitè d'ètica. Deu membres, aquests membres han de ser d'aquesta manera, una persona que sigui especialista en ètica, res d'això, eh?, si volen, després els ensenyo tal com està. Allò és docència, és recerca, que va continuada amb la recerca.

I què passa? Que després tenim que van entrant a l'acadèmia personal que té uns currículums que són inadmissibles. Jo no sé per què no el PDI de la Universitat de Barcelona està en guerra, no ho entenc, perquè una persona que acaba de llegir una tesi doctoral i que pugui presentar vint articles de Q o de Q2, però, escoltin senyors, vostès han escrit articles? Saben el que es necessita per escriure un article? Saben el temps? Saben la dedicació? Després l'escrueix, a vegades te'l retornen, si no te'l retornen, un llistat allà de coses que has de refer. O sigui, és que és així l'acadèmia, i si volem fer bé les coses, és que és un menyspreu d'alguna manera del que significa treballar bé.

I per tant jo crec que la universitat, torno al que estava dient, ha de ficar-se aquí, ha de ficar-se en la docència. Què es diu a la docència? Què s'està ensenyant? Que no vingui amb el..., no ho sé, que no expliqui i digui, ui, que la llibertat d'expressió..., no, la llibertat d'expressió, no, la llibertat d'expressió, el segon límit que té és la rigorositat científica, i un senyor de geografia no pot sortir a la classe dient que la Terra és plana i dir, ah, com té llibertat d'expressió, que digui el que vulgui. No, no. I un senyor de medicina no pot sortir a la classe, o entrar a la classe, dient, no ens vacunem, perquè miri, resulta que van malament les vacunes. Això no, no. Dirien que no, no? És rigorositat científica, doncs el mateix que li demanem al tema de ciències socials i humanes, el mateix, no?

I després, el tercer límit de la llibertat d'expressió són els drets humans. O sigui, és que tu no pots tenir llibertat d'expressió i estar per sobre dels drets humans, o per sota dels drets humans, ara no sé com es diu, no? Però en el sentit, em són igual,

no, no, no poden ser igual. Si estàs en contra dels drets humans, no tens llibertat d'expressió, de cap mena. Llavors, el que jo intentaré, perquè ja m'estic allargant i veig que està acabant, és que aquest tema de CREA és un tema com les fitxes de dominó que van plam, plam, plam, o sigui, toques una i van caient, pum, pum, pum, i això, com que no s'acaba, no? Perquè hi ha la part acadèmica, la part de recerca, la part d'associacions, la part de les comunitats d'aprenentatge que estan...

Tot el que han rebut de la Generalitat, de diners per fer formació en les comunitats d'aprenentatge, que s'haurien de mirar quins són els materials que tenen les formacions, les comunitats d'aprenentatge d'aquest senyor. Jo no estic en contra de les comunitats d'aprenentatge, estic en contra de les comunitats d'aprenentatge que estan dirigides per CREA, amb els materials que diuen que aquelles són el tema de CREA.

Què passa amb tot això que jo estava explicant d'inflar o de..., és que no sé si és d'inflar, és que són una mica aquests currículums, que arriben i, com pot arribar amb aquest currículum? Que aquesta senyora, senyor que entra, està desplaçant la plaça a una altra persona que té les competències, que està preparada i li treuen la plaça. Perquè, clar, davant d'això, tu li has de donar la plaça, no? I després què passa quan entra? Que CREA va agafant persones afins a ells i a elles, llavors creen un grup que és *o conmigo o contra mí*. I, per tant, creen tensió, creen incomoditat. És impossible crear una cultura corporativa en aquestes condicions.

I bé, no sé més dir, perquè sí que tindria moltes coses a dir, però jo crec que..., a la seva disposició, senyors i senyores.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, senyora Donoso. Ara tindrà l'oportunitat, després, de respondre i potser de centrar el tema en funció de les preguntes que vagin plantejant. En primer lloc, començaria el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és, en aquest cas, qui ha sol·licitat la seva compareixença i té la paraula la diputada Mar Besses.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, vicepresidenta del Parlament. I, en primer lloc, doncs, agrair a la senyora Donoso i a l'Assemblea Feminista de la UB per comparèixer aquí avui. Segurament no és una tasca fàcil de fer i segurament no és neutra ni és gratuïta, però crec que el que heu fet i el que heu sostingut durant anys, que és posar el cos, posar la veu i posar el temps també per denunciar, una situació que segurament moltes institucions en aquests gairebé trenta anys que hi ha hagut diferents senyals d'alerta, no han volgut escoltar amb prou profunditat o no han volgut gestionar amb el mateix encert que potser en aquesta última tongada de denúncies.

I crec que també és important posar-ho en valor, perquè segurament sense la persistència d'espais com el moviment feminista de la UB aquest cas probablement no s'hauria fet tan mediàtic. Aquesta darrera onada de denúncies no hauria estat tan mediàtica, que és precisament el que deien els representants institucionals que han comparegut abans, que és un dels detonants que posa de manifest la necessitat per part de la Universitat de Barcelona d'emprendre accions i per tant les accions institucionals que se'n deriven, aquesta investigació interna, aquest trasllat a Fiscalia, que creiem que són importants, que són positius, però que evidentment, com vostè assenyalava, no n'hi ha prou perquè segurament aquest gir, aquest canvi després de tants anys d'alertar-ho, doncs segurament arriba massa tard.

I perquè mentre tot això algunes ho alertàveu o algunes fèieu d'altaveu, el que passava és que hi havia dones en l'àmbit universitari que patien coaccions sexuals, hi havia persones joves que segurament van deixar les seves trajectòries acadèmiques, les seves trajectòries professionals i també una cultura del silenci sostinguda durant moltíssimes dècades i això no és responsabilitat d'individus concrets, sinó creiem que també és una responsabilitat estructural i col·lectiva.

I el que heu explicat, el que heu relatat avui posa paraules també a una realitat que sovint doncs hem passat per alt, com l'abús de poder normalitzat, la confusió també deliberada entre vincles personals i vincles acadèmics, i també la dificultat que suposa denunciar aquella persona que fa aquest tipus d'agressions, però que alhora també controla les teves beques, els teus projectes de recerca, les places a la universitat, tribunals o reputacions. Per tant, això amb la seva dificultat no només és una anomalia del sistema universitari, sinó també doncs és l'expressió d'un problema

que travessa moltíssimes estructures de la nostra societat i per això la vostra veu creiem que també és important, perquè no només es redueix al cas CREA, sinó una sèrie d'estructures, una sèrie de condicions que fan possible que en aquests trenta anys no ens hagin saltat prou abans els senyals d'alerta i haguem començat a reconduir aquesta situació.

Crec que d'aquí també en traiem alguns aprenentatges. El primer és que els protocols per si sols no protegeixen si no hi ha la voluntat d'actuar i sí que és veritat que en els últims anys –ho deia abans el rector de la Universitat de Barcelona–, els protocols que hi havia el 2004 afortunadament no són els mateixos que hi ha el 2025 i la capacitat d'abordatge també és diferent, però cal que hi hagi aquesta voluntat per poder-los dur a terme.

I això al que ens porta també és que segurament durant tots aquests anys les víctimes no se sentien prou segures per utilitzar aquests protocols, aquestes eines per expressar el que estava passant i per tant això també durant molts anys ens ha portat a aquest fracàs institucional en què hi havia aquesta distància entre el que havia de protegir la institució i entre el que passava dintre de la institució.

En segon lloc, creiem que també és important posar en valor que les denúncies, especialment per les dones i per aquelles dones joves que comencen la seva trajectòria en l'àmbit universitari té costos, i els costos que té –com deia abans–, no són menors. I creiem que també la feina que han fet és d'agrair, perquè sostén i posa veu al que han passat moltíssimes dones i sovint en solitari.

Nosaltres situàvem també tres compromisos o tres prioritats polítiques davant de tot el que s'ha relatat. Primer, que és que el relat de les víctimes i tot el que ha passat no quedi subordinat estrictament als tempos judicials, és a dir, aquí hi ha molts deures pendants en termes de reparació, en termes de reconeixement i en termes de canvis estructurals que són independents de les sentències que hi pugui haver, cal continuar fent feina en aquest sentit.

També creiem que és important que cal que assumim tots plegats que això no és una qüestió que afecta exclusivament la Universitat de Barcelona, sinó que ens afecta en tant que sistema universitari de país i que és important aquí també que el Departament de Recerca i Universitats entomi aquesta responsabilitat i que puguem

continuar avançant en dotar-nos d'aquells mecanismes que prevenen o que aborden aquest tipus de casos, com per exemple aquests protocols guies contra l'assetjament laboral o mecanismes també d'alerta d'aquest tipus de casos i d'aquest tipus de comportaments, i sobretot, la capacitat que han de tenir els diferents espais universitaris per poder alertar, per poder gestionar quan això està passant.

Per tant, jo em vull centrar en fer-li tres preguntes, especialment amb l'últim tema que vostè posava sobre la taula molt breument, amb relació a la integritat acadèmica. Creiem que no és un tema menor, com aquesta producció acadèmica s'ha pogut veure afectada o limitada per tot el que està succeint. Per tant, què creuen que hauria de fer o com hauria d'abordar la Universitat de Barcelona aquesta qüestió. I després, com valoren les actuacions i l'acompanyament a les víctimes que ha fet la Universitat de Barcelona fins ara.

I moltes gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i té la paraula el diputat Isaac Padrós.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, vicepresidenta primera del Parlament. Gràcies, senyora Donoso, per la seva compareixença. Avui no és un dia agradable per ningú. Crec que és important començar dient-ho així, amb honestedat. No deu ser un dia agradable ni per vostè, ni..., no és agradable pels representants de la Universitat de Barcelona que han comparegut anteriorment i de ben segur que no ha estat gens agradable tot aquest temps per les persones que presumptament durant anys han viscut situacions de violència, d'abús de poder i de silenci.

Vull començar expressant amb tota la sinceritat el meu respecte a la tasca de l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona. Alçar la veu quan el silenci pesa tant no és senzill. De fet, els independentistes sabem molt bé què significa nedar a contracorrent i alçar la veu quan aparentment ningú no veu la vulneració de drets. I fer-ho des de la universitat, des d'un espai que hauria de ser de protecció i emancipació, encara ho és menys. I fer-ho col·lectivament, amb constància, amb

perseverança, amb arguments i amb dolor, és un acte de responsabilitat democràtica.

Quan parlem d'aquest cas, no només parlem d'uns presumptes fets molt greus atribuïbles a una persona concreta, parlem d'un ecosistema, parlem de jerarquies, també parlem de prestigi acadèmic, de dependències emocionals i professionals i de por de no ser cregudes, de no ser reconegudes, de por de perdre oportunitats, de por de quedar fins i tot assenyalades. I això, massa sovint, no deixa rastre als protocols, però deixa ferides profundes a les persones.

La universitat és evident que no pot ser mai un espai on el talent, la recerca o la reputació serveixin d'escut. No pot ser mai un lloc on el silenci institucional acabi pesant més que la paraula de les possibles víctimes. I això no va només de normes, va de cultura institucional, de valors reals, de quina banda es col·loca una institució quan el conflicte és incòmode. Llegint i escoltant, en el meu cas, el comunicat de l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona, una cosa em va quedar molt clara. El dolor no ve només dels fets denunciats, sinó també de la sensació de no haver estat escoltades a temps i de no haver rebut respostes clares, de no haver percebut una actuació decidida. I això és especialment dur, perquè la universitat hauria de ser un lloc on la paraula tingui valor.

Des del feminisme i també des del compromís polític de Junts per Catalunya defensem una idea molt simple, però que ahora és molt exigent. Cal vetllar per la seguretat de totes les persones arreu i no permetre mai que ningú pugui sobrepassar-se amb algú en cap sentit. I això comença respectant totes les persones, respectar-les i posar-les abans que el prestigi, abans que la por al conflicte, abans que la temptació de mirar cap a una altra banda. I això no vol dir actuar sense garanties, però sí que vol dir actuar amb empatia, amb celeritat, amb responsabilitat i amb valentia.

Avui escoltar-la no hauria de ser un tràmit, hauria de ser un punt d'inflexió, una oportunitat per reconèixer errors, per aprendre i per construir una universitat on cap persona hagi de trigar vint anys a sentir que pot parlar. Per tant, li donem les gràcies per ser aquí, gràcies per la seva veu i sobretot gràcies per recordar-nos que sense justícia i sense cura no hi ha veritable excel·lència acadèmica.

I també vull donar-li les gràcies per d'alguna manera ser un mecanisme de garantia de drets de la Universitat de Barcelona. Per això vull preguntar-li el mateix que fa una estona li preguntàvem als representants que avui han comparegut en aquesta comissió en nom de la Universitat de Barcelona. Quines mesures preventives s'han extret d'aquesta presumpta experiència tan dolorosa de cares al present i al futur? Per nosaltres és probablement la pregunta més important que li podem formular per tal que cap persona torni a passar mai més per una situació semblant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular a Catalunya i té la paraula la diputada Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, vicepresidenta. També voldria agrair a la senyora Donoso que avui ens acompanyi a la Comissió de Recerca i Universitats i, especialment, tota la feina que està fent l'Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona i molt especialment amb relació al que es crea que hem tractat avui a comissió. Realment pensem que van actuar amb contundència, amb celeritat i amb mesures que després la pròpia universitat ha seguit. Com deia vostè mateixa, crear una investigació, una comissió d'investigació, però que fos rigorosa i independent i per tant així ha estat, amb experts independents. També que es fes un acompanyament, un assessorament i sobretot una protecció de les persones denunciants.

I abans, en la compareixença anterior també els responsables de la institució ens han dit que continuarà la comissió d'investigació. Per tant, agraïm molt la feina feta de l'Assemblea Feminista i ens alegrem de l'impacte mediàtic i que també la Universitat de Barcelona faci seguiment de les propostes que vostès han fet.

Jo li voldria presentar o plantejar tres preguntes en nom del Partit Popular i que vostè lliurement consideri adequat contestar. La primera és..., abans ens han comentat que el Departament de Sociologia ara està dirigit per una comissió gestora, des de la destitució de la directora del departament. Llavors jo li voldria preguntar si creu que amb aquesta nova direcció, a través d'aquesta comissió permanent gestora,

serà suficient per garantir que realment es doni compliment als plans docents que vostè ens comentava abans o que hi hagi el rigor adequat en la recerca o la lliure concurrència a l'hora d'ocupar les places del professorat.

La següent pregunta, si creu que cal millorar algun aspecte del protocol de la Universitat de Barcelona per la prevenció, detecció i actuació contra situacions d'assetjament sexual, que crec que el protocol és del 2022. Si creu que cal millorar algun aspecte i a més a més a la vista dels fets, dels últims fets que hi ha hagut. I la tercera pregunta seria si creu que ha d'haver una major col·laboració entre la universitat i la Generalitat pel que fa a intercanvi de dades, de seguiment i avaluació de mesures. I en concret, ens referim al Departament d'Igualtat i Feminisme de la Generalitat, si creu que hauria de tenir un paper més rellevant per garantir que les universitats en general no tinguin comportaments que atemptin la dignitat de les persones, i en concret de les dones.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Moltes gràcies també, diputada. Seria el torn ara del Grup Parlamentari de VOX i té la paraula la diputada Júlia Calvet.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. En primer lugar, agradecer a la señora Donoso su comparecencia. Dicho esto, lo que hoy hablamos en esta comisión evidencia una realidad de hechos incómoda, porque vuelve a poner de manifiesto la distancia abismal que existe entre la propaganda institucional i la protección efectiva de las personas, en este caso de las mujeres.

Desde VOX, como hemos hecho antes, voy a reiterarme en este sentido, y es que creemos que es importante comenzar destacando nuestro máximo respeto y apoyo a las denunciantes, pero conviene subrayar que esto es un respeto que no se traduce con pancartas, con asambleas y demás, sino que se traduce en la exigencia de una justicia rápida, eficaz y justa.

Entonces, dicho esto, hoy viene, por ejemplo, en este caso, la Asamblea Feminista de la Universidad de Barcelona, pero mi pregunta es, no sé exactamente para qué.

Lo digo porque, claro, esta asamblea se dedica a la palabrería, se dedica, digamos, al gesto simbólico...

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Diputada, la compareixent d'entrada es mereix tot el respecte institucional.

Júlia Calvet Puig

No estoy faltando al respeto.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

La sol·licitud de la compareixença la fa un grup escollit democràticament, s'ha votat en aquesta comissió, s'ha aprovat, i, per tant, vostè s'hauria de centrar en el tema i no entrar a discutir ideològicament. Vostè hi està en el seu dret, però no és on pertoca, aquest espai. La compareixença té un sentit molt concret, i, si vol, li podria recordar el motiu de la compareixença, que és per informar sobre les accions dutes a terme per la Universitat de Barcelona amb relació al cas d'abusos de poder i de violència sexual comès per un catedràtic emèrit.

Per tant, li agrairia, si us plau, d'entrada respecte a la compareixent i després que se centrés en el tema.

Júlia Calvet Puig

Jo, senyora vicepresidenta, li diré que jo sé que la veritat fa mal, però és que joestic aquí per poder opinar i no per dir el que vostè vol que digui. Per tant, seguiré amb la meva intervenció.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Diputada, no és una qüestió de veritat o de mentida, és una qüestió d'un reglament.

Júlia Calvet Puig

Vostè m'està parant cada vegada que intervé. No...

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Diputada, li demano... Diputada, d'entrada, li retiro la paraula en aquest moment. Nosaltres tenim un reglament del Parlament de Catalunya on les normes són molt clares i són per tothom. Per tant, vostè no té una normativa diferent a la que s'aplica

a la resta de diputats. Si vostè no se cenyeix el tema i a més falta al respecte a una de les compareixents, doncs vostè decideix que vol perdre la paraula. Si es vol centrar en la compareixença, endavant. Si hem de seguir per aquí, li retiraré la paraula.

Júlia Calvet Puig

Però em pot explicar amb què li he faltat al respecte?

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Diputada, si us plau, centri's en la compareixença.

Júlia Calvet Puig

Perfecte, doncs seguiré, a veure si se'm pot parar el temps... Dit això, yo seguiré diciendo lo mismo, el respeto a las víctimas viene por una justicia eficaz, no con sus asambleas, no con sus cartas abiertas, no con sus declaraciones, no con sus comunicados, no con sus escraches, no con sus tribunales populares, ni con sus puntos violetas. En este caso no hay ningún tipo de capacidad para proteger a nadie, absolutamente a nadie. Todo es puro marketing y ustedes lo saben. Y, por tanto, a la hora de la verdad, ni se les ve ni se les espera, porque usted, por ejemplo, hoy mismo ha venido a soltar un mitin sin explicar exactamente lo que hoy, por ejemplo, era objeto de la comparecencia.

Entonces, lo que nosotros exigimos es que la justicia para esas mujeres que han denunciado no vendrá con un manifiesto político, ni con una sentada en el campus, sino que la justicia vendrá de la mano de un juez, de unas pruebas y de un código penal, que ustedes, por cierto, al igual que la mayoría de los diputados de aquí, se han dedicado a debilitar las leyes. Y se han dedicado a aprobar leyes experimentales y profundamente irresponsables.

Dicho esto, desde VOX hemos sido el único partido que hemos pedido endurecer las penas para aquellos que nos agreden y, sin embargo, no les he visto en ningún caso estar apoyando esa medida. De hecho, todo lo contrario, se niegan sistemáticamente y además de forma pública. Por tanto, yo le pido al menos que dejen ya de engañar, porque digamos que el respeto a la mujer se construye con seguridad ciudadana, con leyes que castiguen de verdad a los culpables y con el

fortalecimiento de las instituciones judiciales que ustedes, en muchos casos, desprecian.

Entonces, ya va siendo hora de dejar de malgastar el tiempo y los recursos en chiringuitos, como en este caso, que no sirven para nada. Por eso proponemos que se desmantele de forma inmediata, de forma ipso facto esa red de expertos de género o en género, que no detectaron lo que estaba pasando a tiempo en la Universidad de Barcelona y destinar ese dinero a lo que en realidad la verdad importa, que en este caso es reforzar nuestra administración de justicia y garantizar la seguridad en nuestras aulas.

Así que, dicho esto, menos chiringuitos lilas y más mano dura contra aquellos que nos agreden a las mujeres.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

En tot cas, reiterar les disculpes pel to. Jo crec que en nom del Parlament de Catalunya i en nom de la resta de grups parlamentaris reiterar les disculpes. No és el codi de conducta. De fet, el Parlament de Catalunya té un codi de conducta on s'exigeix respecte, evidentment, entre els diputats i diputades, especialment amb les persones compareixents. Però, en tot cas, sumar-me, en aquest cas, a les disculpes que li reitero en nom de la resta de grups parlamentaris. I ara seria el torn del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies també per intentar posar una mica d'ordre i de respecte en aquest debat. També agrair-li a la senyora Donoso que hagi vingut a comparèixer. És cert que és una sol·licitud del Grup d'Esquerra Republicana, però nosaltres vam poder també parlar amb vostè. Creiem que tenen tot el dret a organitzar-se i a dir-se com vulguin i a treballar i a funcionar com vulguin. I em sembla interessant la perspectiva que vostè apuntava de la distinció entre el que és la via penal i la via institucional, que pot haver-hi algunes qüestions que vagin per la via penal, però que això no eximeix la institució de donar una resposta.

Per exemple, pot donar-se el cas que una persona condemnada per violència masclista amb sentència pel part de la justícia sigui escollida diputada pel partit de VOX, i això són com dues maneres d'enfocar les condemnes de violència masclista. N'hi ha que volem que es denunciïn per la via penal i que s'hi posi fre a les institucions perquè aquestes persones no puguin ocupar càrrecs, n'hi ha que li donen un premi, i fins i tot l'Ajuntament de València li dona un premi a un relat. Per tant, crec que la distinció de quin és el paper de la institució més enllà de la via judicial és molt important.

Hi ha la via judicial, però hi ha la via de la responsabilitat social i institucional, que en aquest cas creiem que, com vostè diu, té la Universitat de Barcelona. I una mica volia preguntar-li per això, perquè en la compareixença anterior el rector ens ha dit que la Universitat de Barcelona diu que si es confirma que hi ha hagut aquesta negligència o aquesta manca de rigorositat científica per part del CREA, que això afectaria la imatge de la Universitat de Barcelona perquè s'ha utilitzat al final el nom de la Universitat de Barcelona per poder accedir a finançaments o per poder accedir a altres espais de xarxes de recerca i que es personarien com a acusació particular. Volíem preguntar-li què li sembla aquest anunci que ha fet el rector.

També preguntar-li si creu que en el cas que pot ser que la Fiscalia arxivi el cas, perquè com vostè mateix ha dit, el problema són els indicis demostrables en aquest tipus d'agressions i en aquest tipus d'abusos, que a més a més justament es fan d'aquesta manera perquè són difícils de provar i això moltes vegades deixa les víctimes sense capacitat de poder demostrar allò que han patit. I per tant, pot haver-hi la possibilitat, com ha passat anteriorment, i vostè mateix també ho deia, que s'arxivi aquesta denúncia a la Fiscalia, però que potser igualment podria presentar-se una demanda per part de la Universitat de Barcelona, més enllà del que la Fiscalia pugui finalment decidir. Esperem que realment hi hagi una trajectòria en aquesta demanda presentada, en aquesta petició enviada a la Fiscalia per part de la Universitat de Barcelona.

Jo li voldria preguntar també com la relació que té vostè amb les instàncies, bé, vostè, l'Assemblea Feminista, amb les instàncies de govern de la Universitat de Barcelona. Si s'han pogut reunir, si treballen conjuntament els protocols que ens ha

esmentat el rector abans, com valoren l'aplicació d'aquests protocols, mecanismes de millora que puguin haver detectat, que vostès hagin pogut fer arribar a aquestes instàncies de govern de la Universitat de Barcelona. També, si és que li dona temps de contestar tot el que segurament li preguntarem, com ha afectat això a la resta de la comunitat docent i de recerca de la Universitat de Barcelona?

Perquè al final sí que és clarament una disfunció, un centre que durant molt de temps ha estat un centre de recerca de referència, una referència que potser s'ha construït artificialment, però que ha estat a nom de la Universitat de Barcelona, i si això no pot haver tingut alguna afectació a la resta de projectes de recerca i de centres de recerca i de personal que fa recerca a la Universitat de Barcelona, perquè al final també pot ser un impacte en el nom de la Universitat de Barcelona –que deia un diputat anteriorment, que havia estat reconeguda ara com una de les seixanta millors universitats–, però que efectivament tenir aquest tipus de cosa pot anar una mica en contra d'aquest prestigi de la Universitat de Barcelona.

Gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP – Defensem la Terra i té la paraula el diputat Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, gràcies. Moltes gràcies senyora Donoso i moltes gràcies també a l'Assemblea Feminista de la UB perquè, de fet, una de les qüestions que comentàvem abans és que un dels punts diferencials entre com s'havia abordat les diferents denúncies de CREA en el 2004, en el 2016 o posteriorment, en el 2025, precisament és que hi hagués un col·lectiu organitzat de dones que pogués plantar cara al silenci institucional, que pogués plantar cara a la justícia injusta i patriarcal que vivim i que pogués posar damunt la taula un problema invisibilitzat fins al moment.

Per tant, agrair-li enormement des del nostre grup parlamentari la gran tasca que han fet i agrair-li enormement que hagin persistit i que hagin seguit denunciant aquest grup perquè segurament, sinó, aquesta violència que han patit, aquests abusos, aquesta situació de submissió a una secta no hagués sortit denunciada

públicament, no hagués sortit denunciada dins les pròpies institucions de la universitat i no s'hagués anunciat avui des de la pròpia universitat que es querellaven precisament perquè la Fiscalia ho havia arxivat les dues vegades anteriorment.

Per tant, el nostre agraïment absolut i de «carinyo» absolut per la seva tasca, per la importància de la tasca que estan fent i per allò que han aconseguit quan la institució judicial no respon davant de la violència i davant de la violència masclista, no respon davant dels febles, enfront els poderosos i els que estan en posicions de poder i no respon davant les injustícies.

Dit això, voldríem preguntar-li quina acollida, quina resposta i si creuen que el Departament de Recerca i Universitats ha estat a l'altura davant les diverses denúncies, davant les diverses situacions que s'han trobat, i també voldríem fer-li la mateixa pregunta en el mateix sentit respecte a la Universitat de Barcelona. Nosaltres li hem de dir que, atenent les explicacions anteriors i els fets que s'han realitzat, ens sembla que hi ha hagut un tret diferencial en l'actuació des de juliol del 25 fins a l'actualitat per part de la institució de la Universitat de Barcelona. Ens sembla que té molt a veure també amb allò que explicava vostè abans de com també des de l'Assemblea Feminista precisament han anat marcant els tempos fent comunicats públics, denunciant diverses situacions que després la institució ha anat responnent i ha anat tirant endavant i, per tant, només li volia preguntar aquestes dues qüestions.

Agrair-li enormement de nou la tasca que estan fent, per més que els hi piqui, els hi molesti, els hi rasqui a segons quins grups que no saben ni el que és la violència masclista perquè no volen saber-ho i volen invisibilitzar-la.

I aprofitaria també per disculpar-me perquè hauré de marxar en breu perquè tinc una reunió que se'm solapa.

Així que moltes gràcies.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputat. Per tancar aquest torn d'intervencions per part dels grups parlamentaris és el torn ara del Grup del PSC i té la paraula la diputada Núria Navarro Hurtado.

Núria Navarro Hurtado

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc evidentment li vull agrair avui senyora Donoso per comparèixer aquí i per ser la veu representant de l'assemblea. El nostre compromís evidentment és clar i ha estat determinant per tal de visualitzar les realitats que durant temps s'han anat produint en aquesta institució. El cas que avui ens ocupa està relacionat amb uns presumptes abusos de poder, uns abusos de violència sexual que són d'una gravetat important. Cap institució pública pot permetre que es reproduïxi aquest tipus de dinàmica. Les universitats, com vostè ha dit anteriorment, han de ser un espai segur i lliure de violències. Hem de reforçar la protecció de l'alumnat en aquests casos i especialment també el personal docent que l'envolta.

Des del PSC defensem amb molta fermesa la tolerància a zero envers qualsevol forma de violència, ja sigui de violència masclista o de qualsevol tipus d'abús de poder. Les garanties i la protecció de les víctimes ha de ser totalment essencial i se'ls ha de dotar de tot tipus de mitjans que necessiti. En aquest sentit també li vull preguntar si les persones afectades, si vostè sap si han rebut tot el suport i tots els mecanismes d'ajuda necessàries per tal d'interposar aquestes denúncies. En el cas que els protocols vostè consideri que han estat escassos, quins serien aquells punts a tractar per tal de millorar el control i la transparència.

I també en una altra visió també valorem profundament la seva feina. Considerem totalment imprescindible que les institucions se'ls escoltin i que incorporin les seves aportacions. La lluita contra les violències només pot avançar amb la implicació de tota la comunitat universitària i amb l'ajuda de la seva feina, de la seva assemblea i la participació totalment activa d'altres col·lectius que també fa anys que els recolzen. Des del PSC reiterem el nostre compromís ferm amb el feminisme, la igualtat i la garantia dels drets de totes les persones, de tota la comunitat en si.

Ens posem al costat de les víctimes i de les organitzacions per tal d'erradicar tot tipus de violència. Per tant, ja per acabar i per ser ja més concreta, li voldria preguntar una altra coseta. Quines reformes estructurals, tant dins l'àmbit de la universitat com en el conjunt del sistema universitari considera imprescindible perquè els casos com els de CREA no es puguin tornar a reproduir. I especialment pel que fa a la prevenció i

a la supervisió i a la rendició de comptes, què considera que és necessari per tal que això no es torni a repetir?

Moltes gràcies, senyora Donoso.

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, diputada. Ara la compareixent, senyora Donoso, disposa de deu minuts per intentar donar resposta a totes les qüestions plantejades.

Trinidad Donoso Vázquez (Assemblea Feminista de la Universitat de Barcelona)

Molt bé, moltes gràcies. Moltes coses, a mi m'agradaria contestar-les totes perquè les puc contestar totes, però totes no podré. Llavors, hi ha una pregunta que li vull fer, presidenta. Si jo contesto a qualsevol d'aquests diputats, ells me recontesten? *(Veus de fons.)* No, perfecte. Perquè llavors començaré per la persona de VOX. *(Forta remor de veus.)* No, no. Miri, senyora, jo no he fet una homilia, jo he presentat dades. Aquestes dades, jo he fet aquesta dada, aquesta dada, aquesta dada, i no he presentat més dades, que les tinc totes aquí, perquè no tenia temps, però sinó, les hi puc presentar.

Yo le diré una cosa, señora, no soy catalana, no soy catalana, pero hay algo que el pueblo catalán me enseñó, que es el valor del pueblo, el escuchar al pueblo. El sistema asambleario de Cataluña es una belleza, de poder reunirse una serie de gente y interpelar al sistema, a cualquiera. Y le diré más, eso es una tradición que ha bajado en los últimos años, pero se vuelve a retomar. Ya digo los jóvenes, eh, porque yo ya estoy en otra época, ¿no? O sea, esa tradición de juntarse, de hablar, de debatir, incluso la política catalana siempre he estado orgullosa, la política catalana ha sido una política serena. Una política no agresiva, no..., mire, decía Adela Cortina, que es una filósofa: «Para poder convivir todas y todos necesitamos, mínimo, cordialidad, porque si no, no hay convivencia».

Entonces yo es lo único que puedo decirle, ya está. Tiene que haber un cambio estructural de la sociedad y de la relación hombres mujeres, que vamos así y tenemos que ir así. Y eso es lo que hace posible después, no por castigar y castigar conseguiremos, porque la raíz está, esa estructura de que por aquí van los hombres, por aquí las mujeres, con sus historias. No, no, cuando estemos juntos y podamos

ir así, juntos, en convivencia, trabajando. Entonces ese es el objetivo del feminismo, llámele como le dé la gana, pero no el hecho de castigar y castigar, si no vamos a la raíz del problema conseguiremos nada. Voy a seguir...

Mira, hi ha una coses que estan connectades i que a mi no m'agradaria deixar de respondre. El tema de què ha fet la UB fins aquest moment, si està a l'altura, si no està a l'altura, jo crec que la UB ha fet bé fins ara. I ha treballat bé. I jo, per la informació que tinc, ha atès molt bé les persones aquestes denunciants. Les ha atès amb molta cura. O sigui que, per això, jo en un moment de la meua intervenció he dit, mira, ara estem a l'ara, no abans, eh?, ara. Sí que és veritat que la universitat, si continua, té una oportunitat única de posar-se una medalla. Perquè això, el poder continuar... Però no sé, m'ha dit la diputada de Comuns una cosa que no sé si..., o sigui, no tant. Igual hi ha coses que no poden anar per la judicial, però poden anar per l'administratiu. La part docent, judicial, no; la part de recerca igual tampoc judicial, però poden anar per l'administratiu.

Si la universitat continua d'aquesta manera i va a l'arrel del que està passant, serà un exemple per a totes les universitats espanyoles i europees, eh? Perquè vostès sàpiguen que a Europa hi ha universitats que també estan pendents d'aquest cas. Per tant, seria..., o sigui, ha fet... Ja sé que igual aquest rector no li tocava, que li tocava a l'altre, a l'altre, en aquest ordre. Però ha començat, ho ha fet, que continua endavant perquè està ben fet i, de veritat, serà un exemple per altres universitats com tal, no?

Després, hi ha coses que jo crec que tenen a veure, que a mi m'han quedat una mica així perquè... El tema de la reparació de les víctimes ha sortit algunes vegades, no? I jo els diria una cosa. Miri, quan hi ha una víctima, una persona que està sent agredida, del que sigui, eh? Ara surt la meua part psicòloga. Necessita tres reparacions perquè el cervell ja s'oblidi. Aquestes tres reparacions, en el cas de quan són víctimes d'aquest tipus, és, primer per la persona que ha estat maltractada, que s'oblidin, perquè no tindran perdó de les persones que les han maltractades. Segon, la judicial, que no sap què passarà.

Per tant, quina reparació els queda? Mireu, els que esteu aquí, els queda la reparació, l'Assemblea Feminista que lluita per elles, la gent que d'alguna manera

els està recolzant, perquè de les tres reparacions, almenys tindran una, aquest recolzament d'alguna forma, perquè a vegades, senyora d'Esquerra, és difícil, eh? És difícil la reparació, molt difícil, en aquest sentit, quan estem parlant d'aquests temes. I jo sí que he de dir una cosa. No vull que l'Assemblea Feminista sigui aquí la protagonista que està aquí asseguda, perquè jo crec que han fet molt, les periodistes han fet moltíssim, eh? I bé, i les víctimes que van denunciar, perquè sinó tampoc estarien aquí assegudes. O sigui, que els hi hem de donar a elles la part d'agraïment que han tingut.

El tema, mireu una cosa, les periodistes que estan investigant i que han tret coses, a les xarxes socials... –com li diuen?–, «la periodista del fango», o sigui, no deixen d'insultar-les i tal. No sé si vosaltres, o vostès, saben que encara hi ha, el diari *Ara*, té encara dos pendants, eh? Una, el director, i una altra, l'Enric Borràs. De fa cinc anys, almenys. Ja està bé, no? Ja es podrien tancar, perquè estan aquests senyors que no van dir res, aquests periodistes, l'únic que van dir coses que li havien explicat, doncs encara està pendent la justícia de decidir el cas aquest sobre dos periodistes. Per tant, se l'han jugada, eh? Per què? Perquè, en general, es té molta por a CREA, perquè CREA té molt poder. És la realitat, no?

I això, el que el diputat de Junts ha dit, que m'ha agradat molt, ecosistema, és que és veritat, no és una persona, és un ecosistema, eh? I, per tant, el tema de..., No hem de pensar únicament perquè és el que tenim, i no tenim una altra cosa, que és les víctimes actuals que han denunciat, però quantíssimes víctimes hi ha darrere, moltíssimes. I el que ara, aquí, al Parlament de Catalunya es parli, al Parlament de Catalunya s'accepti aquest tema, i que la universitat estigui actuant bé, a totes aquelles víctimes que no han volgut denunciar, que no volen sortir, que han desaparegut, que estan atemorides, també és una reparació d'alguna forma, i que hem de tenir en compte, no? I les...

A veure, jo hi ha una cosa que el diputat de Junts m'ha preguntat, que és quines mesures preventives podríem, d'alguna manera, extraure d'aquesta situació i tal. Bé, jo crec que hi ha una cosa que és, que les persones que portin els temes d'igualtat a les universitats, ara parlem de totes les universitats, però a la Universitat de Barcelona també, han de tenir poder, perquè el que no pot ser és que tu estiguis en

tercer o quart esglaó. I llavors cada vegada que has de decidir alguna cosa, pujar esglaons per veure si la de dalt t'escolta. Baixar esglaons per veure, posar-ho en pràctica. I ara això, no. I ara, no sé si m'enteneu, estic fent un símil, però és que, o sigui, tu vols que una cosa funcioni? Dóna-li poder en tots els sentits. I si no li dones poder, tindrà menys possibilitats d'actuar. I això seria una cosa.

Després, jo crec que..., i l'altra cosa és que no oblidem, s'han de fer... O sigui, estem al segle XXI, estem a l'any que estem, però hi ha molta contraofensiva contra tot el que és la igualtat. I, per tant, s'ha de continuar, d'alguna manera, fer una informació, un control del que s'està dient, una formació... Jo, mireu, ahir vaig estar en una conferència que em van invitar a Màlaga. Jo no m'imagino, a Màlaga, reunir-se al Parlament —o allà no sé com es diu, és igual—, per escoltar una persona de l'assemblea que expliqui el que estava passant en una universitat. És que no m'ho imagino, m'enteneu? O sigui, que això fa ja una diferència entre tots. I, per tant, el que li he dit, vols que algú posi les coses o estigui pendent o el que sigui? Li has de donar poder.

I la segona cosa és que has de donar la suficient formació perquè entengui què vol dir el que està passant. I aquí agafaré algunes preguntes que estan molt relacionades aquí, amb un tema que és el següent. A mi m'han explicat, això no ho sé, jo no soc de dret, tampoc sóc de sociologia, no sé qui pensava que era de sociologia, jo sóc d'educació. A mi m'han dit que el tema sectari no està contemplat al codi penal. M'han dit els de dret, eh? Jo per això dic, ei, que això m'ho han dit, jo no sé si és veritat. Llavors, clar, tenim un problema, perquè si no està contemplat al codi penal, moltes coses de les que vosaltres em pregunteu llavors és que no sé contestar, perquè el tema és, arxivar un cas, i s'arxiva perquè no saben per on agafar-lo, no? I clar, aquí tenim un problema.

Després, hi ha una cosa que la senyora d'Esquerra ha dit del tema del grup coercitiu, com sortir d'això o alguna cosa d'alguna manera semblant o com ajudar o com... Miri, si li dic el difícil que és sortir d'un grup coercitiu, però difícil, de veritat, eh? El que és estrany és que molts països europeus, no europeus, sinó d'altra part del món tinguin en el codi penal el tema sectari, perquè quan entres o sigui, entrar potser és fàcil però sortir és molt difícil. I aquí, no sé, jo a vegades dic bé, és d'on venim, no?,

perquè com que venim de..., no sé d'on venim encara, tan estrictament, a vegades d'una tradició judeocristiana, per no dir catòlica o el que sigui, llavors, és clar, secta no es pot anomenar, no es pot plantejar i tal, i és el problema que tenim, d'alguna manera. *(Veus de fons.)* D'acord. Doncs jo crec que..., ah, ja estic en negatiu? *(Rialles.)* Estic en negatiu..., no com el Barça, eh? Només estic en negatiu...

Gràcies, eh?

La vicepresidenta primera de la Mesa del Parlament

Gràcies, senyora Donoso. Sap greu, perquè ajustar-se els temps és complicat.

Jo només voldria acabar la comissió agraint-li la seva compareixença i recordant l'article 7 del Codi de Conducta del Parlament de Catalunya, que és d'obligat compliment per tots els diputats i diputades, sense excepció, i que diu així: «Els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans i una actitud escrupolosa i exemplar d'acord amb el principi d'igualtat sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altre. Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també un sistema de relació fonamentat en la interacció constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius, sense exclusió.»

I amb aquesta reflexió sobre el Codi de Conducta que és l'obligat compliment aixequem la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a...